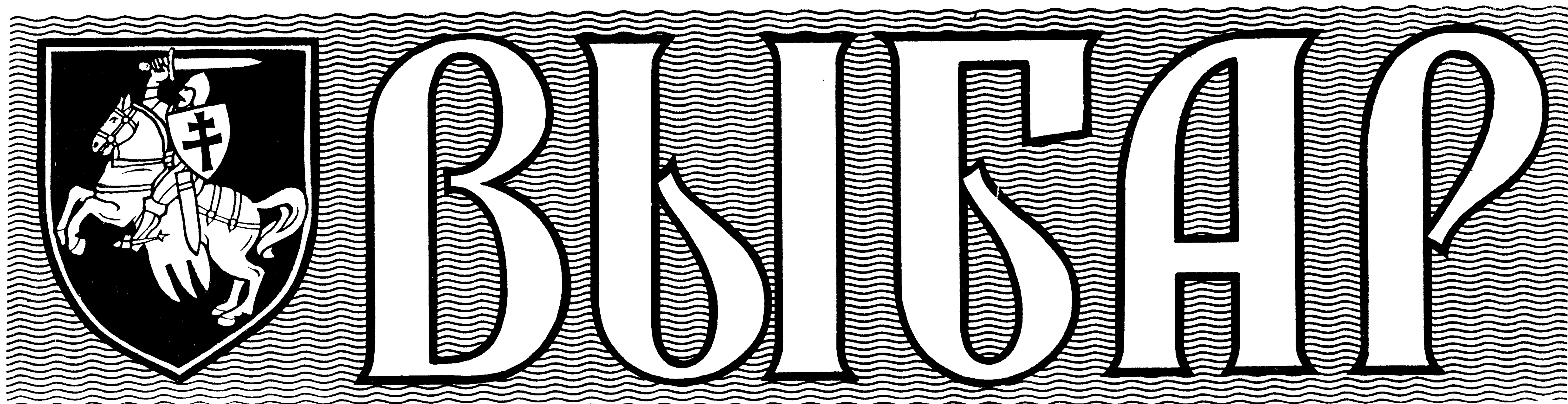

ГАЗЕТА ДЭМАКРАТЫЧНЫХ ПЛЫНЯЎ ПРЫДЗВІНСКА- ПРЫДНЯПРОЎСКАГА КРАЮ

(20) 22 ліпеня 1992 г. Цана 80 кап.

Віноўнікі жабрацкага стану людзей знаходзяцца ў парламентах, дзе большасць дэпутацкіх мейсцаў належыць былой наменклатуры КПСС

ПАЛІТЫЧНАЯ ЗАЯВА

КАНСУЛЬТАТЫЎНАЙ РАДЫ ДЭМАКРАТЫЧНЫХ ПАРТЫЙ ДЫ РУХАЎ МЕСТА ВІЦЕБСКА

Штодня пагаршаецца і без таго складаны палітычны й гаспадарчы стан у Рэспубліцы Беларусі і іншых краінах СНД.

Скарачаецца вытворчасць, мацнее хаос у грашова-фінансавай сістэме, абвастраюцца міжнацыянальныя канфлікты, быццам лавіна расце злачыннасць, узрастае адчайнае супраціўленне сілаў мінулага, якія не жадаюць зменаў. Апагеям правакаванага супрацьстаяння з'явіліся маскоўскія падзеі вакол тэлеасяродка «Астанкіна».

Кансультатыўная Рада дэмакратычных партый ды рухаў места Віцебска, прааналізаваўшы сітуацыю, што склалася ў рэспубліцы і ў найбліжэйшым замежжы, лічыць патрэбным заявіць наступнае:

Законадаўчымі і выканаўчымі органамі не прымаюцца і не ажыццяўляюцца рашэнні, якія змяняюць базісныя эканамічныя дачыненні, г. зн. адносіны ўласнасці. Аднак былая наменклатура КПСС здолела стварыць дзеля сябе заканадаўчую аснову, з дапамогай каторай яна кладзе ва ўласныя кішэні дый кішэні сваіх крэўных вялізныя багацці. У выніку непазбежна бяднее бальшыня народа. Падобна на тое, што тыя, хто інспіруе пагромы Астанкінскага тэлецэнтра гэтаксама аказаліся матэрыяльна «абдзеленымі».

Але ж віноўнікі жабрацкага стану людзей знаходзяцца не ў тэлецэнтрах, а ў парламентах, дзе большасць дэпутацкіх мейсцаў належыць былой наменклатуры КПСС. Яна свядома адхіляецца ад прыняцця рэфарматарскіх законаў.

Так, Вярхоўны Савет Беларусі не прымае закон аб прыватызацыі дзяржаўнай уласнасці. Адразу ж быў адвергнуты прапанаваны апазіцыяй БНФ праект Закона аб барацьбе з карупцыяй і злачыннасцю. Няма Закона аб беспрацоўных, настойліва адмаўляецца права ўласнасці на зямлю. Не прымаюцца і іншыя найважнейшыя законы.

Чырвона-карычневыя выдатна разумеюць, што на чарговых выбарах у Вярхоўны Савет выбаршчыкі адмовяць ім у даверы. Вось і спяшаюцца яны распачаць новую грамадзянскую вайну і такім чынам захаваць уладу над народам.

Кансультатыўная Рада дэмакратычных партый ды рухаў места лічыць, што мы падыходзім да той рысы, калі ад кожнага выбаршчыка будзе залежыць, куды пойдзе наша рэспубліка:

да стварэння ўласнага незалежнага цывілізаванага гаспадарства ў еўрапейскім доме ці вернецца да будовы ілюзорнага камуністычнага грамадства з ГУЛАГам за калючым дротам і за жалезным занавесам ад усяго свету.

Давайце ўсе спрэчныя пытанні вырашаць годнымі дэмакратычнымі метадамі. З гэтае прычыны датэрміновыя выбары Вярхоўнага Савета—цывілізаванае выйсце з палітычнага тупіка.

Мы працавітыя, мы ўмеем гаварыць ды дамаўляцца. Мы маем права на годнае жыццё. І няхай ідэя нацыянальнага адраджэння дапаможа нам у гэтым.

Кансультатыўная Рада дэмакратычных партый ды рухаў места Віцебска.

Адкрыліся вочы, пасвятлела ў галаве

По ініцыятыве раённай суполкі БНФ адбылася сустрэча Народных дэпутатаў Рэспублікі з жыхарамі Докшыц.

У сустрэчы ўдзельнічалі З. Пазьняк, С. Панкоў, У. Новікаў, а таксама намеснік старшыні Сойма БНФ Ю. Хадыка і сакратар В. Івашкевіч.

Народны дэпутат С. Панкоў ахарактарызаваў сучаснае становішча ў Рэспубліцы, расказаў аб прычынах негатыўных з'яваў у жыцці Беларусі, падкрэсліў сувязь кіраўнікоў улады розных узроўняў паміж сабою і падтрымку імі адзін аднаго. Дайшло да таго, што дэпутаты, злоўленыя за руку за крадзеж ці махінацыю, не могуць прыцягнуцца да адказнасці, бо мяйсцовыя Саветы не даюць на гэта згоды. А дзейнічаюць яны так таму, што ўсюды, аж да самага верху, адчуваюць падтрымку. Таму і скаргі выбаршчыкаў, накіраваныя ў любыя інстанцыі, застаюцца без рэагавання. І толькі аднаго баяцца сучасныя кіраўнікі—рэферэндума. Яны ведаюць, што рэферэндум паложыць канец іхняму кіраванню.

Народны дэпутат З. Пазьняк ахарактарызаваў палітычнае становішча ў Вярхоўным Савеце, дзе перавагу ўзяла партыйна-наменклатурная большасць. Працаваць яна не здольна, затое блакіруе ўсе сур'ёзныя прапановы і па-гэтаму топчацца на мейсцы.

Падрабязна гаварыў З. Пазьняк і аб эканамічнай дзейнасці нашага ўраду, як цягнецца ў абозе за Расеяй, таму заўсёды спазняецца з прыняццём жыццёва важных рашэнняў. Затое ён стараецца запэўніць нас, што толькі з Расеяй мы зможам выжыць, а без яе прападзем, бо мы такія бедныя. Але ж, сказаў З. Пазьняк, ёсць доказы вучоных, што Беларусь мае дастаткова і прыродных выкапняў, і матэрыяльных рэсурсаў, каб існаваць самастойна. Шмат гаварыў З. Пазьняк і аб неабходнасці культурнага адраджэння беларусаў як нацыі. Без гэтага мы не зможам рухацца далей і будзем заставацца ў залежнасці ад Расеі і іншых краін.

Прафесар Ю. Хадыка расказаў аб сапраўдных мэтах і задачах Беларускага народнага фронту і аб тым брудзе, які вылівала і вылівае на БНФ камуністычная прэса.

Народны дэпутат Рэспублікі ад Докшыцкага раёна І. М. Новікаў выказаў свае адмоўныя адносіны да рэферэндуму і расказаў аб поспехах кіруемага ім калгаса «Зара камунізму».

На сустрэчы выступілі і жыхары Докшыц. Яны гаварылі аб мяйсцовых праблемах, аб сваіх асабістых бедах.

Тры гадзіны працягвалася сустрэча, і ўвесь час не аслаблялася ўвага прысутных, а іх было больш за трыста.

Выходзячы з залы, прысутныя казалі: «Добра, што прыехалі такія дэпутаты. Яны адкрылі нам вочы на многае. Ды й у галаве пасвятлела. Больш бы такіх сустрэч.»

І. ФУРСЕВІЧ.

Докшыцы.

На заметку избирателям

ДАЖЕ НЕ ПОЖУРИЛИ ТИХОНА ИВАНОВИЧА

На днях заместитель председателя областного Совета народных депутатов Тихон Иванович Мисуно как будто бы держал ответ перед членами двух комиссий облсовета (по демократизации, гласности и правопорядку и мандатной) за тот рождественский подарок стоимостью 16822 рубля, который он преподнёс своему сыну накануне 1992 года: новенький трактор «МТЗ-80».

Т. Мисуно убеждал собравшихся, что вся его сознательная жизнь отдана партии и народу, что он тоже живой человек и ничто человеческое ему не чуждо. Сын имеет земельный надел 0,15 га.

Потом стали один за одним выступать члены комиссий. Народные избранники пытались почему-то отыскать «смягчающие» обстоятельства, дабы оправдать Мисуно. В конце концов кто-то предложил создать льготный список лиц для приобретения дефицитных товаров и вносить в этот список, разумеется, не измученных очередями женщин, пенсионеров и других рядовых граждан, а... начальников различных рангов в случае перевода их на другую работу или ухода на пенсию. Очевидно, в благодарность за то коммунистическое изобилие, которое они создавали за годы советской власти.

Данное обсуждение не удовлетворило народного депутата Ю. Лавренова. Он предложил передать материалы, связанные с действиями Т. Мисуно, на рассмотрение очередной сессии областного совета.

Тихон Иванович тут же заметил, что это повторение 1937 года, когда батька нёс ответственность за сына, а сын за отца.

Иронических улыбок у членов комиссий по поводу этого высказывания не последовало. Остались невозмутимыми их лица и после того, как заместитель председателя областного Совета высказал свои подозрения по поводу соучастия председателя комиссии по развитию науки, народного образования и культуры областного совета народных депутатов директора СШ № 40 Ю. Лавренова в преступной «группе»...

Предложение Юрия Александровича не прошло. Никто из членов комиссий не поднял за него руки. Решили ограничиться обсуждением вопроса о подаренном тракторе на заседании президиума областного Совета.

Б. ХУДЯКОВ.

P. S. **Состоялась встреча представителей демократических партий и движений города Витебска с начальником УВД облисполкома А. Клещёнком.**

Алексей Филиппович пояснил, что никакой информацией о каких-то связях Ю. Лавренова с преступными группами управление внутренних дел облисполкома не располагает.

Алесь МАЗУР

Парадоксы жыцця

Як усё ў жыцці нетрывала,
Нібы той павуцінкі ніць.
І спагаднасці, шчырасці мала,
Што душа ад зняверу баліць.
І вось я не такі ўжо храбры,
Асцярожны, нібы ў ледастаў...
Хто быў ворагам—стаў маім сябрам,
Хто быў сябрам—той ворагам стаў...

І мне горка, і мне балюча
Ад такіх парадоксаў жыцця.
Толькі вось не прымаю рашуча
Ні маны, ні згрызот, ні ныцця...

Нібы Богам наканавана
Распазнаць, дзе натура, дзе грым,
Ратаваць душу ад загнаў,
Каб трывалае штосьці стварыць.

Свая вайсковая гісторыя

У нас свая вайсковая гісторыя. Чужынцы ж вынішчалі памяць пра нашу славу. І ўхвалялі, шанавалі забойцаў беларусаў і іхняе волі. І ў чарговую 582 гадавіну найважнейшае старажытнае падзеі для славянства і балтаў—Грундвальскае бітвы —Віцебская рада БНФ зладзіла акцыю інфармацыйнага пратэсту супраць сучаснае назвы вуліцы Суворава. Прозвішча крывавага душыцеля незалежніцкага паўстання беларусаў не мусіць быць услаўлена на нашай зямлі—такая ідэя гэтага выступлення.

Ю. СЦЯПАНАЎ.

Хто баіцца рэферэндуму?

На старонках газет, асабліва раённых, дасюль ідуць гарачыя спрэчкі: «Быць ці не быць рэферэндуму?» Большая частка выступленняў—супраць яго. Аргументы вядомыя: «коней на пераправе не мяняюць», «няма каго выбіраць». «Да ўлады дарвуцца дэмакраты, а камуністаў і працоўных не дапусцяць» і г. д. Пагадзіцца з тым, што гэта сапраўды—«голас народа» было б памылковым, бо пішуць аб гэтым у асноўным пенсіянеры.

Але справа нават не ў гэтым, здзіўляе другое. Тыя, хто ставяць пытанне—«быць ці не быць», пэўна не чыталі Закона аб рэферэндуме. А ў ім жа сказана: калі ініцыятыўная група выканала патрабаванні Закона, гэта значыць сабрала 350000 подпісаў, рэферэндум павінен праводзіцца. У даным выпадку сабрана больш за 400000 подпісаў аб неабходнасці правядзення рэферэндуму. Прычым умовы былі суровыя: і пашпарт патрабавалі, і прапіску, і подпіс старшыні выканкама павінен быць асабістым, а не шматлікім факсіміле, якім калісьці зацвярджалі Ганаровыя граматы даволі высокіх «камаў», ды і дасюль зацвярджаюць розныя выканкамаўскія дакументы. Патрабаванні Закона выкананы. Значыць і Закон павінен выконвацца. Бо як жа Вярхоўнаму Савету не выканаць Закон, які ён сам прыняў год назад? Што скажуць тыя 400000 (ды й не толькі яны), што падпісалі гэтае патрабаванне? Ды й міжнародную грамадскую думку сёння трэба ўлічваць.

Але чаму гэта так шмат людзей выступае супраць рэферэндуму, у тым ліку і ў Вярхоўным Савеце? Няўжо ўсе яны робяць гэта толькі з-за любові да народа? Але ж мы добра ведаем, як праходзілі выбары ў Вярхоўны Савет і хто туды трапіў. Бачылі, і не раз, як працуе Вярхоўны Савет. Хто и сапраўды працуе, хто чытае газету, хто драмае, каго й зусім не бывае. Ведаем, якія мяккія крэслы ў намесніка Старшыні Вярхоўнага Савета, які там буфет. А калі дадуць сюды яшчэ добрую другую зарплату і шмат розных прывілеяў, то можна зразумець, што толькі дзівак добраахвотна адмовіцца ад усяго гэтага, добра ведаючы, што ў наступны раз туды не трапіш.

Супраць рэферэндуму і дэпутаты ніжэйшых рангаў. Яны бяруць прыклад са сваіх «вышэйшых» калегаў. А паводзяць сябе шчэ горш. Ну сапраўды, дзе, у якой краіне ва ўстановах улады працуюць людзі, якіх трэба судзіць? А ў нашых Саветах такія ёсць, запытайце пра гэта Генеральнага пракурора. І судзіць іх ніяк не могуць, бо сябры іх у Саветах не даюць на гэта згоды. Такога нават пры камуністычнай уладзе не было. Тады несумленнага чалавека, хоць на пэўны час, а знімалі з пасады. А цяпер—нічога. Кіруе, дык як жа можна дабраахвотна адмовіцца ад «карыта»? Не зацікаўлены ў рэферэндуме і розныя дзялкі ад «ценевай эканомікі», сярод якіх нямала былых партакратаў! Цяпер ім самая спрыяльная пара для лоўлі рыбы ў каламутнай вадзе.

Хорам выступаюць супраць рэферэндуму і «простые труженики»—пенсіянеры. Адны з іх спадзяюцца, што сучасным дэпутатам у Вярхоўным Савеце з аб'яднання «Беларусь» удасца павярнуць кола гісторыі назад, другія проста не могуць успрымаць усё новае, што адбываецца цяпер, і іх палохае невядомая будучыня.

Шмат хто сцвярджае, што няма, маўляў, у нас і людзей, з каго можна б выбраць новы Вярхоўны Савет. Але ж сапраўды мы так збяднелыя разумам, што ва ўсёй Рэспубліцы не знойдзем сотню людзей для працы ў парламенце? І ў сучасным Вярхоўным Савеце ёсць людзі, якія і могуць, і працуюць сумленна. І сярод народа знойдуцца такія, і сярод камуністаў, і сярод дэмакратаў, і сярод беспартыйных. Бо членства ў той ці іншай партыі тут ролі не адыгрывае. Гэта толькі раней лічылася, што, калі ты камуніст, то «и ум, и честь, и совесть», хаця ўсе мы ведалі, што гэта не так. І сапраўды, хто возьмецца параўноўваць гэта наогул. Напрыклад, заслугі перад літаратурай і народам былога камуніста Ніла Гілевіча і беспартыйнага Васіля Быкава. А сярод сучаснай апазіцыі ў парламенце і наогул не можа быць людзей несумленных. Усе яны ходзяць пад пастаяннымі «праменямі» былых партакратаў і кожны іх крок кантралюецца. Іншая спраа, што ў парламенце непатрэбны ні даяркі—пеяркі, ні трактарысты-машыністы, ні ўрачы і інжынеры, ні «ганаровыя генералы». Усе яны ўжо былі і іх кіраванне мы добра ведаем. Нам у парламенце патрэбны спецыялісты. І такія знойдуцца.

Таму і не трэба нас палохаць рэферэндумам. І рэферэндум патрэбен, і змены ў Вярхоўным Савеце (ды і ў «ніжэйшых» Саветах) неабходны. Без іх мы будзем таптацца на месцы, а магчыма і спаўзаць у балота.

І. ФУРСЕВІЧ.

Докшыцы.

Выстава «Кругаварот»

У Віцебскім абласным навукова-метадычным цэнтры адкрылася выстава «Кругаварот», прымеркаваная да 110-й гадавіны народзінаў песняроў беларускіх Я. Купалы й Я. Коласа. Экспазіцыя, складзеная з прац народных умельцаў, прадстаўляе гадавы абег, кола жыцця беларуса ў асноўных абрадавых святах і штодзённай сялянскай рабоце.

Ю. СЦЯПАНАЎ.

Письма наших читателей

Защитим от необольшевизма наше будущее!

Взяться за перо меня вынудило то обстоятельство, что в подшивках витебской периодики, просмотренных мною, я не нашел ни слова о самой обездоленной категории людей—жертвах политрепрессий. И поэтому решил обратиться в газету.

Нас—оставшихся в живых и доживших до сегодняшнего дня—доля процента. А если быть более точным—тысячная доля процента по отношению к населению городов, таких как Витебск, Гомель, Минск...

В Минске, Гомеле, Бобруйске, Бресте созданы и функционируют ассоциации жертв политических репрессий. Они объединились в Белорусскую ассоциацию и избрали своих Президента и Вице-Президента. Ими стали профессор Георгий Васильевич Штыхов, работающий в Белорусской АН и Владимир Иванович Адамушко—молодой энергичный кандидат наук, работник архивного управления при Белорусской академии. В Витебске такой ассоциации нет. Своим опытом Гомельская ассоциация щедро поделится, окажет нужную помощь, но начните и вы святое дело, люди добрые, витебляне.

Зарегистрировавшись и получив статус юридического лица, открыв счет в банке, мы обратились к ряду малых предприятий и предпринимателей города и области, и они оказали нам денежную помощь.

Выделили средства и исполкомы областного и городского советов и перечислили их на наш банковский счет. Для проведения наших собраний Советский райисполком предоставляет нам свой конференц-зал, оказывает помощь и содействие. А сессия горсовета приняла решение, по которому приравняла нас по льготам к категории инвалидов войны.

Из наших денежных средств мы оказываем помощь членам ассоциации. Нам оказывается гуманитарная помощь.

Но мы не только просители и иждевенцы. Проводим большую работу по защите прав реабилитированных, оказываем конкретную помощь, когда нарушается законодательство, ущемляются права людей. Например, некоторые ретивые председатели колхозов не желают вернуть изъятое при репрессиях в натуре, а предлагают заменить это, с позволения сказать «компенсацией» в три—пять тысяч рублей. Что они стоят сейчас, эти пять тысяч?

Обязательно хочу дать разъяснение о компенсации в 160 рублей за каждый месяц отсидки.

Мы от этой подачки отказались и поставили этот вопрос перед уважаемыми С. С. Шушкевичем и В. Ф. Кебичем, перед Президентом и парламентом России на международной конференции «Сопротивление в ГУЛАГе» в Москве. Белорусский Верховный Совет пообещал рассмотреть этот вопрос на сессии и применить индексацию к тем 160 рублям относительно сегодняшнего курса рубля. Нам обещают. А вот дачу Дементею, которую сожгли умышленно, как утверждают «правоохранительные органы», приняли решение построить заново за наш с вами, уважаемые граждане Республики Беларусь, счет. Это же самый «бедный» человек нашей республики, как Рыжков в России. Впрочем, заметьте: оба Николая Ивановича в таком почете не за дела свои, а за должности. А дела их нам известны: ничего эти государственные мужи не сделали, чтобы спасти

(Окончание на 6-й стр.).

Каму выгадна абвастрэнне?

Мінулым летам прыхільнікі «сацыялістычнага выбару» і адзінага Саюза запалохвалі народ голадам. Ім гэта было неабходна, каб апраўдаць увядзенне надзвычайнага становішча. Завяршэннем іх намаганняў быў няўдалы путч.

Голад не наступіў: далі зямлю. Праўда, далі няшмат і не ўсім жадаючым. Але нават гэтага было дастаткова, каб толькі на Віцебшчыне статак буйной рагатай жывёлы на асабістых падворках павялічыўся больш як на 10 тысяч.

Сёння голад, відаць, можа наступіць толькі тады, калі адбяруць усё, што далі, а калгаснікаў прыб'юць, як некалі Хрыста на крыж, цвікамі да калгасаў, што развальваюцца на вачах.

Але тыя, хто імкнецца павярнуць усё зноў назад, шукаюць іншыя аргументы. Зараз імі сталі беспрацоўе, якое насоўваецца як снежны ком, ды падзенне жыццёвага ўзроўню асноўнай часткі насельніцтва.

Адсутнасць у кіруючых колаў цэльнай канцэпцыі да пераходу к рынку, супярэчлівасць рыначным адносінам прымаемых Вярхоўным Саветам Беларусі законаў, незацікаўленасць мясцовых органаў кіравання ў правядзенні рэформаў прывялі да тупіка як у сельскай гаспадарцы, так і ў прамысловасці.

А тут яшчэ штучнае, па загаду зверху, павышэнне цэнаў пры пануючым дзяржаўным сектары ў эканоміцы і адсутнасці законаў рынкавага характару яшчэ больш абвастрыла становішча.

Зніжэнне жыццёвага ўзроўню пры манапольнасці вытворчасці зрабіла незапатрабаванай рынкам нават неабходную грамадству прадукцыю.

У выніку ўсяго гэтага непазбежна зніжающца аб'ёмы вытворчасці, узнікае пагроза беспрацоўя.

Змарнаваных у пошуках працы людзей лёгка спакусіць на патрабаванне да вяртання ў мінулае, да аднаўлення Саюза, да ўвядзення «моцнай рукі». Ну, а хто лепш, як не партыя камуністаў, маючая ў гэтым вопыт, можа выканаць ролю гэтай рукі? Становіцца адразу бачным, каму выгадна абвастрэнне становішча, хто марудзіць і не прымае рынкавыя законы ў Вярхоўным Савеце, а калі і прымае, як гэта здаралася з законам аб прыватызацыі жылля, дык не на карысць большасці насельніцтва.

Кіраўніцтва Беларусі не імкнецца да ўсталявання сваёй дзяржаўнасці. Большасць з яго толькі робіць выгляд, што клапоціцца аб гэтым. А некаторыя адкрыта кажуць, што прызнаць дзяржаўнасць Беларусі вымусілі Вярхоўны Савет абставіны. Большасць яго сclaду сёння, калі зменяцца варункі, гатовы аднаўляць Саюз, адбудоўваць ваеннапрамысловы комплекс.

Толькі ці рэальна гэта?

Адну Малдову ў СНД зацягнуць па-сапраўднаму чаго варта! А каб аднавіць старую сістэму, каб яна працавала, як раней, неабходна будзе вярнуць Закаўказзе, Прыбалтыку, Украіну, усталяваць сацыялістычны лад ва Усходняй Еўропе, нават прыдзецца адарваць кавалак у Германіі.

Відаць, лепей і надзейней упарадкаваць свой дом—Беларусь. На сёння такія ўмовы існуюць. Больш як 440 тысяч жыхароў Беларусі патрабуюць правядзення рэферэндуму аб недаверы Вярхоўнаму Савету. Гэтыя патрабаванні прызнаны законнымі, і ён будзе праведзены.

Пры станоўчых выніках рэферэндуму паследуюць новыя выбары Вярхоўнага Савета на аснове новага, больш дэмакратычнага закона аб выбарах.

Ёсць магчымасць гэты непрацаздольны Савет замяніць на такі, які зможа стварыць Урад Народнага Даверу, дазволіць замяніць мясцовыя ўлады, абраць незалежныя, а не вызначаныя некалі партыйнымі органамі, суды. І ўсё гэта цывілізаваным шляхам і ў бліжэйшы тэрмін.

А пакуль гэта ж не зроблена, пакуль адсутнічае канцэпцыя пераходу да рынку, адсутнічаюць законы, напаўняючыя гэтую канцэпцыю, адсутнічае ўлада, здольная гэта рэалізаваць, каб пазбегнуць масавага беспрацоўя, абвастрэння становішча, няма іншага выйсця, як патрабаваць ад Урада Рэспублікі, адміністрацыі дзяржаўных прадпрыемстваў і ўстаноў не праводзіць звальненні, выкліканыя скарачэннем вытворчасці.

У. ПЛЕШЧАНКА.

Дзве публікацыі на адну тэму

СХОД РАБОЧЫХ, ЦІ ПЛЕНУМ ГАРКАМА ПКБ?

Кіраўнікі зноў утвораных і аднаўленых арганізацый пракамуністычнага накірунку ДСПС, ПКБ і іх папярэднікі, якія на Беларусі на сёння ў падаўляючай большасці ва ўладзе, добра разумеюць, што рэферэндум непазбежны, а за ім новыя выбары. Але ж адкрыта з камуністычнымі ідэямі ды такімі назвамі палітычных арганізацый да народа не пойдзеш і выбары не выйграеш.

Таму яны і пачынаюць ствараць падпарадкаваныя ім, але ад імя рабочых, ад імя прафсаюзаў арганізацыі. Пыхтуюць ад іх звароты да грамадзян, патрабаванні да ўладаў, робіцца імітацыя, нібыта ўсё гэта ідзе ад шырокага кола грамадзян. Яны, канстатуючы нязгоду ў грамадстве і надыходзячы крах у эканоміцы, які стварылі не хто іншыя, як іх паплечнікі, былыя камуністы, бо ўлада сёння ў іх, не прапаноўваюць нічога канструктыўнага дзеля паляпшэння становішча, акрамя вяртання ў недалёкае мінулае, аднаўлення камандна-адміністратыўнай сістэмы і ваенна-прамысловага комплексу.

Прыкладам хлусні і дэзынфармацыі, спробай выкарыстаць імя рабочых, было правядзенне 30 чэрвеня, як напярэдадні аб'яўлена, канферэнцыі рабочых прадстаўнікоў працоўных калектываў і прафсаюзных арганізацый, якая пад націскам склаўшыхся абставін была па ходу пераіменавана ў сход, бо на канферэнцыю прадстаўнікі павінны абірацца ў калектывах, а гэтага, вядома, арганізатары рабіць і не збіраліся.

Падрыхтоўку канферэнцыі, спіс выступаючых, патрабаванні ажыццяўляў не «міфічны» аргкамітэт рабочых, а нядаўна створаны гаркам ПКБ з дапамогай некаторых кіраўнікоў прафсаюзаў, такіх, як Зоя Крот ды старшыня прафкама завода «Мегом» Юры Піскуноў.

Прэзідыум, рэдакцыйная камісія, амаль усе выступаючыя былі ад іх. Не прадугледжанай арганізатарамі думкі не кажучы ўжо пра іншадумства, там месца не было. Слова не давалі. Патрабавалася не думка рабочых, не яны самі, а іх імя. І кантынгент быў падабраны ў асноўным ветэранскі. І ахова была (аж два нарады АМАП!), як некалі пры правядзенні партыйных форумаў. І гарадскія з абласнымі ўлады прысутнічалі. А вось рабочых амаль не было.

Аб чым жа казалі выступаючыя, вядома, каму гэта было дазволена?

Ні аб дзікай прыватызацыі, якую праводзяць улады ў адсутнасці законаў, ні аб няўхісна набліжаючымся скарачэнні рабочых месц у вытворчасці, дзе ў першую чаргу павінен скарачацца адміністратыўна-кіраўнічы апарат, а не тыя, хто вырабляе прадукцыю, гаворка не ішла.

У асноўным выказваліся аб жыда-масонскім загавары, аб змове з ЦРУ дэмакратаў па разбурэнню СССР, аб неўспрыманні дзяржаўнасці Беларусі, яе сімволікі, аб адмове аб беларусізацыі грамадскага жыцця. Увогуле большасць выступленняў нагадвала прамовы на мітынгу пры асадзе чырвона-карычневымі «Астанкіна» ў Маскве. Ды і не дзіўна—выступалі ж удзельнікі таго штурму і асады. Няўжо 75 гадоў ім было мала, а нас гэты тэрмін нічаму не навучыў?

П. УЛАДЗІМІРАЎ.

Давайце разбяромся

КАКАЯ ПЕРЕПРАВА—ТАКИЕ И КОНИ

Совсем недавно разговаривал с одним люмпеном—рабочим.

—Скоро народ возьмется за вилы, достанется партократам и демократам,—воинственно произнес он.

—Ну, первым, очевидно, за 74 года «светлого будущего», а вторым за что?—спросил я.

—Захватили власть и развалили страну,—последовал ответ. Причем, сей оракул вещал от имени всего гегемона.

Хорошо, что не вешать собираются, хотя и в обещанном мало приятного. Есть над чем подумать.

Можно было бы не обращать внимания на бредовые кликушества моего оппонента, если бы не катастрофическое положение в промышленности.

Разрыв хозяйственных связей, отсутствие материалов и комплектующих изделий, дефицит наличных денег для выплаты зарплаты, переход на неполную рабочую неделю—вот далеко неполный перечень возникших проблем.

Не случайно на проходившей недавно встрече руководители промышленных предприятий подготовили и направили свои предложения правительству и потребовали принятия экстренных мер.

Как видим, обстановка накаляется, пружина сжимается до предела.

И надо же, как раз в это время находятся охотники поиграть на нервах рабочих. «Радетели» пролетариата начинают громче всех голосить. Дескать, демократы довели народ до ручки.

Ну что ж, давайте разберемся.

После августовского путча часть партийного аппарата, те кто пошустрей и у кого была голова на плечах не для того, чтобы пыжиковую шапку носить, подались в бизнес. Не обошлось без лакомого кусочка партийной собственности.

Ребята, этих уже бывших членов КПСС никаким калачом в «развитой социализм» не заманишь. Да и интересы бывшей правящей, как говорится, им теперь до лампочки. Появилась собственная мечта жить красиво, иметь свое дело. И в этом, разумеется, ничего нет плохого.

Другая же часть партократов и им подобных не получила своей доли от партийного пирога, оказалась обделенной, а значит и обиделась. Эти люди стояли подальше от номенклатурного корыта. Вот им и хочется сейчас вернуться на круги своя, а чего доброго—выбиться в первые роли.

Так что же? Вырвем зубами свое (как им кажется)? Подойдем поближе к столу и получим доступ к незаработанному пирогу? А для этого нужна реальная власть. О ней и мечтает кое-кто из тех, у которых имеются дипломы об окончании ВПШ. В этом учебном заведении, как и в той же Академии общественных наук при ЦК КПСС знакомили с широким арсеналом партийного строительства. Это ничего, что не получился главный фокус КПСС: построение социализма с человеческим лицом (оказывается социализм многолик) в одной отдельно взятой стране.

В запасниках сегодня имеются и другие фокусы. Можно сказать целый набор всевозможных хитростей и уловок.

Фокус первый: Все основные претенденты на власть пока находятся в тени. И не случайно. Люди помнят, кто и на какой ступени номенклатурной лестницы стоял. Убедить народ в разительном перевоплощении зубастого волка в добрую бабушку—пустая затея. А притупить бдительность избирателей, то бишь нас с вами, крайне необходимо. Поэтому любители загребать жар чужими руками и здесь находят выход.

На политическую авансцену выталкивается пестрая марионеточная публика. Кого тут только нет!

Это элитные рабочие, которые ранее кимарили в президиумах съездов, пленумов, партактивов в качестве свадебных генералов. Это им в партийных кабинетах помогали выполнять пятилетку за два года, писали речи, вешали на грудь орден или медаль.

Это и небольшая часть ветеранов из бывшей номенклатурной обоймы, получающая подачки от прокоммунистических мифических организаций.

Это все те, кто горит желанием не создавать материальные ценности, а их распределять.

Это, наконец, и те, кто с пионерского возраста одурманен тоталитарной пропагандой и искренне заблуждается, верит в социализм.

Все эти борцы за наше славное прошлое активно выступают на митингах, собраниях, слетах, зачастую не догадываясь какую роль им отводят реальные организаторы этих акций. «Режиссеры» как правило не высовываются, располагаются в гуще зевак, подальше от объективов фото- и телекамер. Они внимательно следят за последовательностью совершаемых действий в разыгрываемом ими «спектакле».

Таким образом делается попытка создать видимость рабочего движения. Цель очевидна: проникнуть в рабочую среду и оседлать эту реальную, но пока социально пассивную силу. Ведь КПСС всегда считала себя партией рабочего класса.

Однако манипуляция марионеточной публикой сегодня очевидна. И тут приходится пускать в ход **фокус второй:** демократы у власти—и результат на лицо. Раз есть власть, значит должна быть оппозиция. А кто в оппозиции у демократов? Те же партаппаратчики, различные организации прокоммунистического толка. А раз власть, дескать, своими действиями себя дискредитировала, то значит отдавайте свои голоса, товарищи избиратели, на будущих выборах, за оппозицию. Ловкий маневр?

Добрые, милые избиратели! Каковы же факты? В республике нет ни одного Совета, где бы большинство было у демократов. В нашем городском и областном Советах демократов можно пересчитать по пальцам одной руки. Настолько там рябит в глазах от красного цвета. Только в Верховном Совете республики около 10 процентов принадлежит нынешней оппозиции. Основная масса депутатов—партийная номенклатура. На выборах шла от одной правящей партии. В партийных комитетах сквозь лупу рассматривали объективки кандидатов. Проверялись на протяжении многих лет делом. Этим и только этим можно объяснить торпедирование многих прогрессивных законов в Верховном Совете.

Вот Вам и власть у демократов! И вот здесь в самый раз показывать **фокус третий:** нас начинают вполне серьезно убеждать в том, что номенклатурные депутаты—это лжекоммунисты, предали социализм и коммунистическую идею, не оправдали доверие избирателей. Более того, внушается мысль, что безвольное большинство идет на поводу у депутатской группы БНФ. Этим фактором пытаются объяснить принятие законов о белорусском языке, национальной символике, ратификацию Беловежского соглашения трех славянских государств и т. д.

Оказывается, для политических целей все средства хороши. Можно даже и на своих коллег—единомышленников по КПСС навести тень на плетень.

Если нынешние народные депутаты, из бывшей партийной обоймы тоже плохие, то кто же допустил такой серьезный промах? Какая партия все годы занималась подбором, расстановкой и воспитанием кадров? Неуже-

(Окончание на 7-й стр.).

30 июня 1992 г. ДК и Т профсоюзов.
Сценарий сходки нарушен: выступает демократ В. Плещенко.

Нам пішуць з замежжа

Нарыс аб беларусах у Аўстраліі

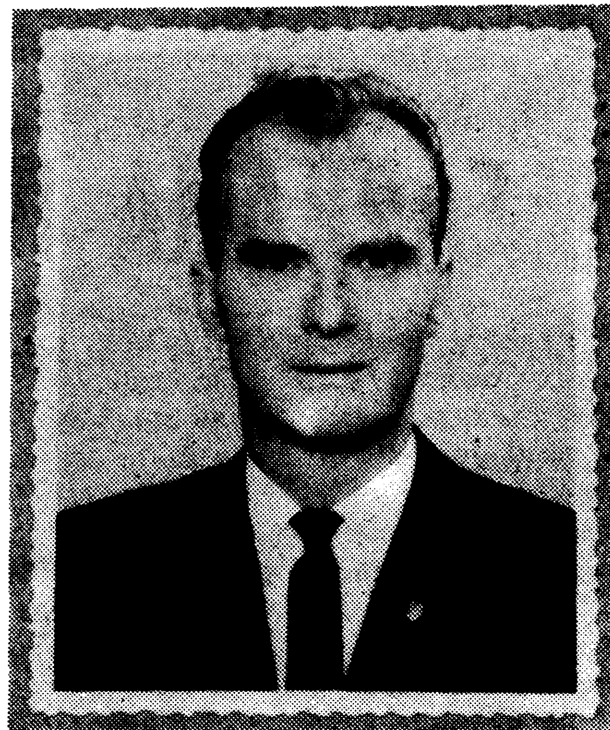
Алесь Алехнік у 1970 годзе.

АЛЕСЬ ПАД

Як безпасрэдны рэзультат цяжкага варожага паняволяньня і трагічных падзей на Беларусі падчас 2-ай Сусьветнай вайны, па заканчэньню канфлікту ў Эўропе ў 1945-м годзе ў Заходняй частцы Эўропы апынулася вялікая і Нацыянальна-сьведамая Беларуская эміграцыя, якая, нягледзячы на неспрыяльныя ўсё яшчэ для беларусаў палітычныя абставіны, пачала адразу згуртавацца ў сваіх беларускіх асяродках. І былі вялікія надзеі што гэтая, у параўнаньні з папярэднімі эміграцыямі найбольшая і найлепей арганізаваная, будзе сапраўды вялікай сілай у змаганьні за вызваленне свайго паняволянага народу...

Апынуўшыя на чужыне, беларусы адразу і з вялікім болем адчулі катастрафальную адсутнасьць сапраўднай веды пра Беларусь і пабачылі, што нават у блізкіх па адлегласьці краінах Заходняй Эўропы пра Беларусь амаль-што нічога сапраўднага ня знalі ды, пад уплывам варожай прапаганды, часта нават не хацелі беларусаў знаць і прызнаваць іх за асобную нацыю... У 1956-м годзе адбыўся адзін эпізод, які ярка даказвае тыя труднасьці, якія напаткалі беларусаў на эміграцыі. Здарылася наступнае.

У лягэр, які знаходзіўся ў 100 км ад г. Мюнхэна ў Баварыі, дзе жылі прыблізна 1000 беларусаў (пераважна палешукоў), з невялічкай дабаўкай украінцаў ды палякаў, прыехаў адзін паляк (магчыма амэрыканец польскага паходжаньня) і публічна заявіў: «Няма жодных беларусаў, ані жодных украінцаў, ёсьць толькі палякі і расейцы, і такімі трэба запісвацца падчас надыходзячай рэгістрацыі». Паўстала даволі вялікая паніка сярод людзей: што і як рабіць? Каб не дазволіць ворагам канчаткова здэмаралізаваць беларусаў, Грыгор Алехнік з сваім малодшым братам, Алесям, першымі пайшлі на перапіску-рэгістрацыю і на запытаньне—«Якая нацыянальнасьць?» напісалі «Беларусы!». А на пытанне: «Чаму ня хочаце ехаць дамоў у Савецкі Саюз?»—адказалі: «Тагды паедзем на Беларусь, калі яна будзе вольная!».

За Алехнікамі пайшлі ўсе другія жыхары лягэра. Аднак помста палякаў за такую **адвагу** палешукоў была натыхмястовая і лютая!!! Нічога нікому не сказаўшы і зфальшаваўшы дакуманты ў галоўным бюро перапіскі, усю сям'ю Алехнікаў і некалькі другіх (тых, каторыя першымі пайшлі за імі ды таксама запісаліся беларусамі) выкінулі з лягэра пад апекай Арганізацыі Аб'еднаных Нацыяў і закінулі іх у лягэр нямецкіх уцекачоў. Пасьля ўдалося выкрыць зробленую фальшывасьць. І Алехнікам, і ўсім іхным сябрам назад далі дазвол жыць у лягэрах перамешчаных вайной асобаў пад апекай ААН.

Пасьля гэтага адбыўся канчатковы падзел людзей па нацыянальнасьці і ўсе тыя беларусы-палешукі, каторыя былі сьведкамі гэтага нахабнага намаганьня некаторых з нашых суседзяў забараніць беларусам права быць Беларусамі, нават у г. званым вольным Сьвеце, пераехалі жыць у Беларускія лягэры, дзе вельмі шырака разбудоўваліся школы, беларускія тэатры, арганізацыі моладзі і дзе над імі горда развіваўся ў паветры Бел-Чырвона-Белы сьцяг...

Тагды, і нават у цяперашнія часы, людзі часта пыталіся і пытаюць: «Чаму нас, беларусаў, так мала знаюць і чаму пра нас так мала пішуць?»

Галоўныя прычыны гэтаму ёсьць наступныя:

Доўгавяковае паняволяньне Беларусі: Пасьля таго, як Масква канчаткова акупавала Беларусь у 1795-м годзе, і асабліва пасьля таго, як выдалі **Асобны Дэкрэт** у 1840-м годзе, забараняючы нават успамінаць ды ўжываць слова «Беларусь» і пераіменавалі Беларусь як частку «Северо-Западного Края», ніхто у сьвеце нічога сапраўднага пра Беларусь ня чуў. А калі і чуў, дык толькі з вуснаў ворагаў, што «Белая Русь» ёсьць толькі адміністратыўнай часткай Расеі і г. д. Поўная адсутнасьць якой-колечы супрацьдзейнасьці з боку паняволянага беларускага народу дазволіла гэтай маскоўскай прапагандзе **глыбока ўкараніцца** па сьвеце і, як рэзультат, у сьведамасьці палітычна-ўрадавых дзеячоў розных краін сьвету Беларусь, як асобная нацыя, перастала існаваць...

Вялікай перашкодай да правідловага разуменьня Беларусі на Захадзе быў, таксама пашыраны Масквой, пераклад слова «Беларусь» на чужаземскія мовы як «Увайт Рашша», або як «Белая Расея», замест правідловага і старажытнага перакладу як «Увайтрутэнія», або на латынскай мове «Альбарутэнія». Гэты фальш, што тычыцца самога назову на чужаземскіх мовах, быў яшчэ болей скамплікатаваны ў разуменьні чужынцаў, калі падчас Расейскай грамадзянскай вайны былі «чырвоныя» і «белыя» расейцы і ў разуменьні чужынцаў беларусы былі расейцы—«белагвардзейцы»!!!

Савецкія амбасады—гнёзды расейшчыны... Савецкія Пасольствы, хаця намінальна рэпрэзэнтуючыя ўсе народы, пражываючыя ў Савецкім Саюзе, фактычна і ў сапраўднасьці адыгрывалі ролю традыцыйнага расейскага імперыялізму. Усе працаўнікі Савецкіх амбасадаў у вольным сьвеце намагаліся зрабіць уражаньне, што Савецкі Саюз фактычна ёсьць Расейяй і што ў Савецкім Саюзе жывуць «расейскія людзі». Доказам, як глыбока ўкаранілася варожая прапаганда, што Савецкі Саюз ёсьць «Рашша», можа нават служыць і той эпізод, які здарыўся ў Аўстраліі ў верасьні 1989 г., калі на ТБ—станцыі № 9, падчас адной папулярнай праграмы было пытаньне: «У якой краіне знаходзіцца вялікі горад—Мінск? Адказ быў даны: у Расеі. Гэты адказ быў **адобраны** судзьдзёй праграмы, абавязкам якога было запэўніць, каб адказы былі правідловыя... Галоўны Сакратар Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі зрабіў пратэст, ветліва інфармуючы, што Мінск ёсьць сталіцай Беларусі, якая ўваходзіць у склад Аб'еднаных Нацыяў як незалежная краіна. У адказе Сп. А. Алехніку «судзьдзя» праграмы стараўся даказаць, што ўжо ёсьць агульнапрыйнятым называць Савецкі Саюз Расеяй. Сп. Алесь Алехнік яму напісаў наступнае: «Згодна Вашага разуменьня, жыдоў можна было называць «нямецкімі нацыстамі» толькі таму, што яны жылі пад нямецкай няволяй».

Бяздзейнасьць Місыі БССР пры ААН... На вялікі жаль, адзінае на Захадзе, гэтак званае прадстаўніцтва Беларусі пры Арганізацыі Аб'еднаных Нацыяў у Нью Ёрку, ніколі ня выступіла ў абароне сапраўдных праў Беларускага народу і толькі выконвала функцыі «расейскіх папугаяў» і, як рэзультат такой «дзейнасьці», **аўтарытэт Місыі БССР пры Арганізацыі Аб'еднаных Нацыяў быў ніжэй НУЛЯ!!!**

Усе выступы гэтых фальш-прадстаўнікоў абмяжоўваліся выключна да паўтараньня таго, што ўжо было сказанае маскоўска-савецкім амбасадарам пры ААН. Гэтыя псэўдо-беларускія дэлегаты ніколі ня выступілі за сапраўдную Незалежнасьць Беларусі, пад шыльдай якой яны сядзелі ў ААН, і ніколі не пратэставалі супраць маскоўскай палітыкі русыфікацыі і гэнацыду на Беларусі... Былы Міністр Замежных Спраў Аўстраліі Лорд Кэйсы аднойчы сказаў прадстаўніку Беларускага Аб'еднаньня наступнае: «Галасы Беларусі і Украіны былі падараваныя Сталіну Захадам за змаганьне з нацызмам і фактычна з'яўляюцца дадатковымі галасамі Расеі, і беларускія ды ўкраінскія дэлегаты заўсёды галасуюць так, як ім загадваюць расейцы». Лорд Кэйсы таксама выказаў думку, што ў будучыні магчыма будуць зроблены спробы выкінуць дэлегацыі БССР і УССР з ААН. Аднак ён поўнасьцю пагадзіўся з прадстаўніком Беларускага Аб'еднаньня, што Беларусь, як гістарычны народ, мае права быць Незалежнай і ўваходзіць у Арганізацыю Аб'еднаных Нацыяў як поўнапраўная сяброўка сусьветнай сямейкі вольных народаў.

Нягледзячы на ўсе напатканыя перашкоды, беларусы на Захадзе адразу прыступілі да працы па ўсьведамленьні сьвету пра Беларусь і былі сапраўды вялікія надзеі, што гэтая нацыянальна-сьведамая эміграцыя зможа развеяць густазасеяную ворагамі прапаганду па сьвеце, што «Беларусі не было, няма і быць ня можа» ды падгатуе глебу да хутчэйшага вызваленьня. Але ж раптоўна і неспадзявана для аўтара гэтага агляду і для бальшыні беларускай эміграцыі на Захадзе, паўстаў:

Раскол Беларускай Эміграцыі. Замест пільна патрэбнай еднасьці для змаганьня за самое жыцьцё Беларусі, раптоўна і неспадзявана пачалося **абліваньне брудам адных беларускіх дзеячоў другімі,** ды пачалі публічна выказвацца закіды, што тыя ці іншыя беларускія грамадзскія дзеячы на Беларусі падчас нямецкай акупацыі былі «нямецкімі калябарантамі», нягледзячы на тое, што ўсе беларускія нацыянальныя дзеячы на эміграцыі бралі актыўны ўдзел у працы па аднаўленьні зруйнаванага беларускага нацыянальнага жыцьця падчас нямецкай акупацыі, і ўсім ім, праф. Р. Астроўскаму, гэн. Ф. Кушалю, Сабалеўскаму, Станкевічам, Рагулям, Шчорсам, Кандыбовічам, Віцьбічам, Сяднёвым, Кавылям ды Равенскім і ўсім другім, належыцца ШЧЫРАЕ БЕЛАРУСКАЕ ДЗЯКУЙ!!! На эміграцыі была шырака разпаўсюджана пагаворка, якая кажа, што: «Няма нічога болей вартаснага ў жыцьці як СВАБОДА. І няма нічога болей пачотна-ганаровага як ЗМАГАНЬНЕ ЗА СВАЮ СВАБОДУ». І паняволяная, выбіваная ворагамі ды, фактычна, паміраючая МАЦІ-БЕЛАРУСЬ вымагала і патрабавала ад усіх сваіх дзетак неадкладнай і ахвярнай дзейнасьці па ўзмацненьню нацыянальнай сьведамасьці беларускага народу—ды каб хаця часткова аднавіць праявы беларускага дзяржаўнага жыцьця...

На думку аўтара, заданьнем кожнага беларускага Патрыёта, нягледзячы на мейсца пражываньня, дзяржаўнага прыналежаньня і палітычнага перакананьня, ёсьць—ВЫКАРЫСТОЎВАЦЬ КОЖНАГА ВОРАГА І ЎСЕ ПАДЗЕІ НА КАРЫСЦЬ ВЫЗВАЛЕНЬНЯ БЕЛАРУСІ!!!

З прабегам часу беларуская эміграцыя канчаткова разбілася на варожыя адзін да другога групоўкі. Адна з палітычных груповак нават **пастанавіла** замяніць назоў Беларусі на «Крывія» і пачала выдаваць свае часапісы пад гэтым, нікому невядомым, нацыянальным назовам. Адным з першых такіх, незразумелых у той час для аўтара артыкулу, часапісаў быў часапіс «Крывічанскіх Скаўтаў» у 1946-м годзе... Аўтар гэтага артыкулу ня быў і ня ёсьць супраць таго, каб Парлямэнт Беларусі дакладна пераглядзеў назоў «Беларусь», асабліва міжнародны пераклад гэтага назову. Але як-жа некалькі сотняў людзей, пражываючых па-за межамі краіны, могуць легальна замяніць назоў краіны, над якой яны ня маюць жоднага кантролю??? Ворагі, няма сумніву, моцна цешыліся з гэтых непаладкаў сярод беларускай эміграцыі. Чужынцы пасьмейваліся ды называлі яго доказам «нацыянальнай недасьпеласьці». Сапраўды гэты эпізод у жыцьці беларускай эміграцыі мог бы быць «вялікім жартам», каб ён не прынёс беларускай нацыянальна-вызвольнай справе такой вялікай шкоды.

Нягледзячы на разкол, адказныя асобы сярод Беларускай інтэлігенцыі на эміграцыі пачалі арганізоўваць дзейнасьць з мэтай як найшырэйшага ўсьведамленьня сьвету пра Беларусь і атрыманьня ад краін вольнага сьвету, прынамсі маральнай, дапамогі ў змаганьні за вызваленьне Беларусі. Гэта моцна занепакоіла тых «апанэнтаў» незалежнасьці Беларусі, каторыя таксама пражывалі на Захадзе і каторыя таксама намагаліся загамаваць або спараліжаваць вызвольную дзейнасьць беларускай эміграцыі і, як вынік адбылося:

Падпісаньне Дагавору «Непрадрашэнства». Расейскія «белыя» эмігрантцкія арганізацыі былі моцна занепакоянымі нацыянальна-сьведамай эміграцыяй з паняволеных у г. зв. «Савецкім Саюзе» краінаў. Базаваны ў Злучаных Штатах Амэрыкі «Комитет Освобождения Народов России» пачаў шукаць сярод беларускай, украінскай і другіх нацыянальных эмігрантцкіх арганізацыяў тых, каторыя згадзіліся-бы (за грошы) адлажыць справу Незалежнасьці сваім краінам на вырашэньне «Усерасейскаму Парлямэнту» ў Маскве пасьля зьнішчэньня камунізму. Гэты, на думку аўтара, вельмі шкодны і варожы для Беларусі, акт званы пазьней як «Акт Непрадрашэнства», быў **адразу і поўнасьцю адкінуты** Прэзідэнтам Беларускай Цэнтральнай Рады праф. Р. Астроўскім і таксама кіраўніцтвам Арганізацыі Украінскіх Нацыяналістаў. Аднак знайшліся і такія «тоже белорусы» (як іх называлі расейскія арганізацыі), каторыя падпісалі гэты дагавор—за што яны атрымоўвалі амерыканскія даляры (Юдавыя сярэбранікі) і мелі нават нахабства называць свой крок «мудрай палітыкай»... Аўтар гэтага запісу ўважаў тагды, і заўсёды будзе ўважаць падпісаньне «Акту Непрадрашэнства» з расейцамі як вельмі шкоднае для беларускай вызвольнай справы—**бо як-жа сапраўдны Беларус-Патрыёт можа прадаць лёс свайго народу на вырашэньне тым, ад каго Беларусь хоча вызваліцца!!!**

Паход беларускай групы падчас антыкамуністычнай міжнароднай дэманстрацыі ў 1967 годзе

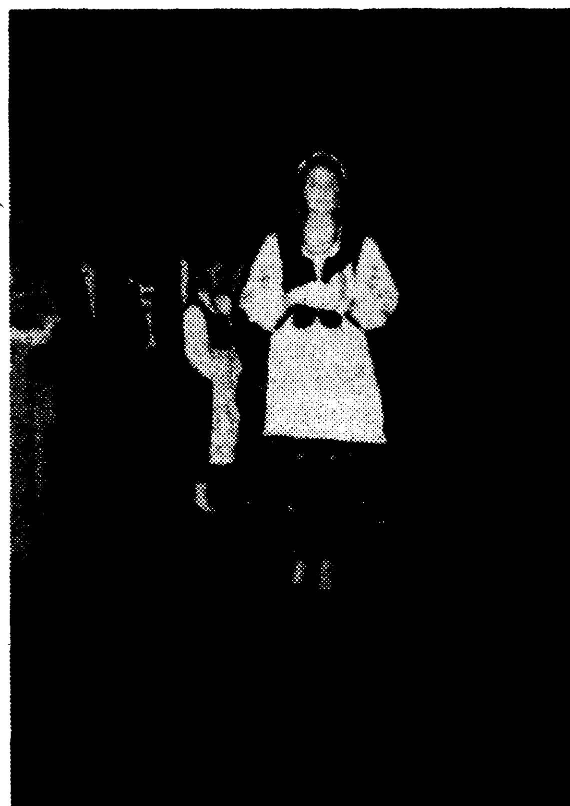
Соня Марчэнка ідзе на прывітаньне губернатара штату Новы Паўднёвы Уэльс падчас міжнароднага вечара у 1958 годзе

У 1949—1950-х гадах пачаўся пераезд беларускай эміграцыі ў Заходняй Эўропе ў розныя заморскія краіны, пераважна ў Злучаныя Штаты Амэрыкі, Канаду, Англію ды Аўстралію на сталае жыцьцё. Так беларускія «перамешчаныя вайной асобы» знайшлі сабе пастаянны прытулак ды пачалі арганізоўваць так сваё асабістае жыцьцё і культурную ды палітычную дзейнасьць...

Беларускія Эміграньты ў Аўстраліі

Эміграцыя беларусаў у гэтую, магчыма найдалейшую ад Беларусі, краіну пачалася ў 1948-м годзе, калі спачатку невялікая колькасьць самотных хлопцаў і дзяўчат, а пасьля і цэлыя сем'і пачалі прыезжаць у галоўныя гарады, у якіх яны пераважна і засталіся на сталае жыцьцё...

Што тычыцца веды пра Беларусь, дык у Аўстраліі панавала яшчэ большая яе адсутнасьць, ніж ў Эўропе, і прыходзілася выдаваць вялікія высілкі, каб паясьніць (не заўсёды з посьпехам), што Беларусь ёсьць асобная і багатая гісторыяй і культурай нацыя... Бяручы пад увагу гэтую амаль-што татальную адсутнасьць веды пра Беларусь, магчыма няма нічога дзіўнага ў тым, што вялікая частка прыехаўшых у Аўстралію беларусаў не мела дастаткова нацыянальнай сьведамасьці і адвагі, каб супрацьставіцца гэтым труднасьцям. І вельмі шмат беларусаў проста «папрападалі» і доўгі час не прызнаваліся, што яны беларусы.

Вось такое «сцэнарыё» спаткала эмігрантаў па прыездзе ў гэтую вялікую і багатую натуральнымі рэсурсамі кантэнэнт-краіну. Па прыездзе ў Аўстралію адразу адчулася вялікая патрэба свайго згуртаваньня, і ў кастрычніку 1950 г. у г. Сыднэй было арганізаванае Беларускае Аб'еднаньне Аўстраліі з галоўнымі аддзеламі ў г. Сыднэй і ў г. Мэльборн, з сядзібай Галоўнай Управы ў г. Сыднэй.

На вялікі жаль, пасьляваенны падзел беларускай эміграцыі ў Эўропе скора паўстаў і сярод беларусаў Аўстраліі. Рэзультатам было

БЕЛ-ЧЫРВОНА-БЕЛЫМ

тое, што даўжэйшы час арганізацыя існавала толькі на паперы і карыснай для грамадзкасьці дзейнасьці не праводзілася і дайшло нават і да таго, што беларусы неахвотна прыходзілі на свае нацыянальныя Сьвяткаваньні. Такая сумная сытуацыя панавала ў Сыднэі аж да паловы 1953-га году, калі туды прыехаў на сталае жыцьцё Сп. Алесь Алехнік. Ён адразу перайняў становішча Сакратара Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі, паставіў занядбаную поўнасьцю да гэтага часу справу вонкавай рэпрэзэнтацыі і ўсьведамленьня аўстралійскіх урадавых і палітычных лідараў пра Беларусь на 1-ы нумар прыярытэту...

У скорым часе былі навязаныя добрыя лучнасьці з арганізацыямі другіх нацыянальнасьцяў: палякамі, літоўцамі, мадзярамі, славакамі, баўгарамі, харватамі і др. Пачалі быць наладжваныя міжнародныя дэманстрацыі-паходы эмігрантаў з паняволеных камуністамі краінаў па г. Сыднэй і, пазьней, па Канбэры... Прыемна было бачыць, як невялікая беларуская група, амаль-што заўсёды складаючаяся з Апанаса і Алеся Алехнікаў, Міхася і Рэні Зуяў, бацькоў і ўсёй сямейкі Уладзіміра Пацко, Мікалая Пацко з жонкай ды з (беларускім фатаграфам) Міхасём Мілеўскім і Янкам Юхневічам з жонкай, заўсёды мела гонар быць на самым перадзе міжнароднай калёны з сваім Бел-Чырвона-Белым сьцягам ды з надпісам «Беларусь»... Алесь пачаў браць удзел у розных міжнародных мітынгах, выступаць з інфармацыйнымі прамовамі пра Беларусь. Ён таксама выступаў з антыкамуністычнымі прамовамі ад імя ўсіх паняволеных народаў перад былай савецкай амбасадай у Канбэры...

Адначасова пачалася акцыя па заахвочваньню беларусаў варочацца да беларускага асяродзьдзя і далучацца да працы Беларускага Аб'еднаньня. У скорым часе быў арганізаваны ў г. Сыднэі Беларускі Мяшаны Хор пад кіраўніцтвам Сп. А. Анічкава, танцавальны гурток і гурток мастацкай самадзейнасьці, які з вялікімі посьпехамі ставіў п'есы «Паўлінка», «Пінская шляхта», «На Папасе» і іншыя. Пачаліся арганізоўвацца рэгулярныя Беларускія танцы (вечарынкі) і пачаў выходзіць часопіс «Новае жыцьцё».

Пастанова новага кіраўніцтва адкінуць і не зварочваць увагі на ўнутраныя спрэчкі і прысьвяціць увагі на пашыраную дзейнасьць па ўсьведамленьні чужынцаў пра Беларусь, пачала даваць добрыя вынікі і беларускае грамадзтва пачало далучацца й дапамагаць у працы Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі...

Пашыраная дзейнасьць па навязваньню лучнасьці з эмігранцкім арганізацыямі другіх народаў, і таксама з аустралійскімі урадавымі ды грамадзска-палітычнымі ўстановамі,

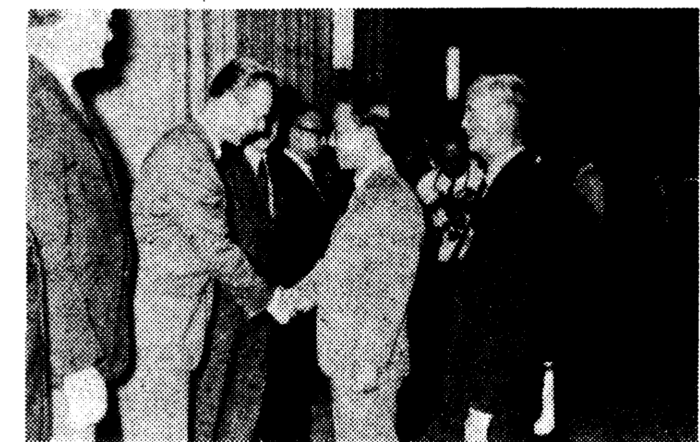

Беларускі дэлегат вітаецца з Прэзідэнтам В'етнаму на 2-м Кангрэсе Міжнароднай лігі—ВАКЛ у Сайгоне (1968 год)

таксама пачала даваць выдатныя вынікі, і на ўрачыстых сьвяткаваньнях Угодкаў Абвешчаньня Незалежнасці Беларусі Актам 25-га сакавіка і другіх нацыянальных сьвятаў, пачалі прысутнічаць афіцыйныя прадстаўнікі ад другіх народаў, якія часта выступалі з прамовамі і выказвалі беларускаму народу сваю дапамогу ў змаганьні за незалежнасць... Асабліва адзначаліся ў гэтым аўстралійскі сэнатар Сп. Андэрсон, кіраўнік Мадзярскай грамады г. Сыднэя—Др. Л. Мэгай, прадстаўнік ад Лібэральнай партыі Сп-ня Фэрлі, прадстаўнік Рабочай партыі Сп. Сінкляр і таксама кіраўнік Румынскай арганізацыі Др. Унтару ды кіраўнік Харвацкай грамады Сп. Ф. Львоковіч...

У скорым часе Сп. Алесь Алехнік навязаў сувязь з дыпляматычнымі прадстаўнікамі ў Аўстраліі, асабліва з канзулятамі ды амбасадамі Рэспублікі Карэі, Рэспублікі В'етнам і Рэспублікі Кітаю. Хутка дыпляматычныя госьці таксама пачалі ўшаноўваць сваёй прысутнасьцю Беларускія нацыянальныя сьвяты і палітычныя мітынгі... Сп. Алехнік быў часта ў Канбэры гасьцём у адной ці другой з прыхільных амбасадаў і праводзіў з дыпляматычнымі прадстаўнікамі доўгія гутаркі па розных справах—пераважна па справе дапамогі Беларускаму народу ў змаганьні за сваю Дзяржаўную Незалежнасьць...

Як доказ посьпеху працы новага кіраўніцтва Беларускага Аб'еднаньня, можа служыць нават і той факт, што ўжо адзін год пасьля прыезду Сп. Алеся Алехніка ў Сыднэй, ён быў выбраны горадам Сыднэй адным з 4-х дэлегатаў на тыднёвую Аўстралійскую грамадзянскую канвэнцыю па справах эміграцыі, падчас якой беларускі дэлегат выступаў з прамовамі/сугэстыямі і таксама навязваў новыя сувязі з дэлегатамі ад розных арганізацый з другіх гарадоў і штатаў краіны. У 1954-м годзе ў Сыднэі была арганізавана вельмі важная і ўплывовая міжнацыянальная эмігрантцкая арганізацыя «Злучаная Рада Эмігрантаў з паняволеных камуністамі краінаў», статут якой ад імя беларусаў

Прадстаўнікі Беларусі на дыпляматычным балю ў 1961 годзе.

падпісаў Сп. Алесь Алехнік. Кіраўнікамі яе доўгі час былі былы мадзярскі перадваенны амбасадар у Англіі—дэ Барча і былы перадваенны польскі амбасадар у Кітаі—граф Понінскі. Алесь Алехнік, ад імя Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі, таксама далучыўся да дзейнасьці Асацыяцыі па Справах Аб'еднаных Нацыяў, у якую ўваходзілі прадстаўнікі дыпляматычных місыяў розных краін і якая, паміж іншым, ладзіла штогод «Міжнародны Дыпляматычны Баль» з удзелам бальшыні незалежных краін сьвету і на якім Беларуская пара ў народнай вопратцы рэпрэзэнтавала Беларусь перад дыпляматычным корпусам. Падчас яго Беларускі нацыянальны Бел-Чырвона-Белы сьцяг прыгожа красаваўся побач сьцягоў вольных краін сьвету... Характэрна тут зазначыць, што Беларусь была адзінай нацыяй з усіх панявольных Масквой народаў, якая была прыйнятая ў Асацыяцыю Па Справах Аб'еднаных Нацыяў і гэта можа так служыць доказам патрэбы і важнасьці палітычна-дыпляматычнай дзейнасьці кожнага, асабліва панявольнага, народу.., Вялікай дапамогай у рэпрэзэнтацыі Беларусі сярод аўстралійцаў і іншанацыянальных эмігрантаў былі беларускія дзяўчаты-рэпрэзэнтанткі. І першай зь іх, каторая зрабіла вялікі ўклад на ўсьведамленьне чужынцаў пра Беларусь і актыўна дапамагала Сп. А. Алехніку ў працы, была Соня Марчэнка (цяперашняя Сп-ня Стэнлы). Яе мейсца пасьля зайнялі Соня Шлёх і Ванда Томашэўская, каторыя таксама з належнай гордасьцю прадаўжалі прадстаўляць свой Беларускі народ...

Беларускі Мяшаны Хор, хаця невялікі колькасна, таксама здабыў сабе належную і высокую пашану. Ён рэгулярна выступаў на ўсіх урачыстых абыходжаньнях Беларускіх Нацыянальных Сьвятаў, але і таксама выступаў зь вялікім посьпехам на міжнародных канцэртах у г. Сыднэй і нграў на кружэлкі шмат народных і рэлігійных песьняў.

Супольна з другімі народамі, ўваходзячымі ў Злучаную Раду Эмігрантаў, Беларускае Аб'еднаньне Аўстраліі афіцыйна брала ўдзел у прывітаньні Яе Вялікасьці Каралевы Элізабэты II падчас Ейнай візіты ў Аўстралію ў 1954-м годзе. Тады быў для Яе ўручаны адмыслова падгатаваны і прыгожа апрацаваны «Альбом з Прывітаньнямі» ад кожнай нацыі, уваходзячай у Злучаную Раду Эмігрантаў, і на вокладцы якога былі адбітыя Нацыянальныя Гэрбы гэтых народаў, уключаючы Беларускі Гэрб «Пагоня»... Прывітаньне ад Беларускага грамадзтва было напісанае на ангельскай і беларускай мовах Сп. Алесям Алехнікам і падпісанае Сп. Міхасём Зуем і Алесям Алехнікам.

Тут ёсць дарэчы зазначыць, што, на вялікі жаль, нават некаторыя, на выгляд інтэлігентныя і нацыянальна-сьведамыя-беларусы, не ўважалі патрэбным дэкляраваць сябе беларусамі, ані патрэбным праводзіць усьведамляючую дзейнасьць сярод чужынцаў, гаворачы: **«А навошта, каб яны зналі, што мы беларусы!».**

Ці з чытачоў нехта чуў нешта болей шкоднае і абсурднае??? Маці-Беларусь пакутавала пад жудасным варожым панаваньнем і пераносіла пасіленую, ды сыстэматычна і плянава праводжаную, **палітыку гэнацыду,** а некаторыя зь Яе дзетак у вольным сьвеце нават сароміліся ды ўважалі непатрэбным прызнавацца, што яны беларусы!!!

Гэты балючы факт, што вялікая частка беларускай эміграцыі ў Аўстраліі не хацела, каб чужынцы зналі, што яны беларусы, быў таксама афіцыйна падтверджаны ў 1975-м годзе (25-ці гадоў пасьля прыезду ў Аўстралію беларусаў), калі Федэральны Урад Аўстраліі зрабіў афіцыйную перапіску ўсіх ведамых і актыўных эмігрантцкіх арганізацыяў і выдаў асобныя кніжкі з назовамі і адрасамі гэтых арганізацыяў і згодна якіх, на тэрыторыі ўсёй вялікай Аўстраліі, была знаная толькі адна арганізацыя беларускіх эмігрантаў—Беларускае Аб'еднаньне Аўстраліі...

Міжнародная Дыпляматычная Дзейнасьць Беларускай Эміграцыі Аўстраліі

У 1959-м годзе кіраўніцтва Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі пастанавіла выйсьці на міжнародную ніву ды пачаць дзейнасьць з мэтай як-мага большага ўсьведамленьня сьвету пра Беларусь. Было даручана Сп. Алесю Алехніку навязаць кантакты з важнымі міжнароднымі палітычнымі арганізацыямі і здабыць ад іх прызнаньня і права на ўдзел беларускага дэлегата ў важнейшых міжнародных канфэрэнцыях... Сувязь была наладжаная і згода на ўдзел беларускага дэлегата была атрыманая. У 1965-м годзе Алесь Алехнік упершыню выляцеў на міжнародную антыкамуністычную канфэрэнцыю ў Манылю, як прадстаўнік ад Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі. Як і прадбачалася, яго спаткала поўная і трагічная адсутнасьць сапраўднай веды пра Беларусь і падчас імпрэзы Старшыня адной Азыяцкай дэлегацыі (фактычна Міністр Замежных Спраў) нават запытаўся А. Алехніка—«Чаму ты беларус???» Праца беларускага дэлегата, каторы прысутнічаў на канферэнцыі толькі ў ролі абсэрватара, аднак давала добрыя вынікі і ўжо пад канец гэтай-жа самай канфэрэнцыі ў Манылі. Яго выбралі галоўным прамоўцам ад імя ўсіх дэлегатаў падчас афіцыйнага Банкету-Прыёму, ладжанага факультэтам Нацыянальнага Унівэрсытэту Філіпінаў.

Поўнасьцю і належна ацэньваючы важнасьць і патрэбу дыпляматычнай дзейнасьці на міжнароднай ніве і атрымаўшы справаздачу аб сытуацыі на дыпляматычнай ніве, што тычыцца веды (ці адсутнасьці яе) пра Беларусь, Беларускія патрыятычныя арганізацыі на эміграцыі назначылі Сп. Алеся Алехніка ў 1966-м годзе сваім галоўным і першым прадстаўніком, і ён браў удзел у шматлікіх Міжнародных Кангрэсах у розных краінах сьвету. На іх ён з вышыні міжнароднай трыбуны пасьпяхова разбіваў густазасеяную варожую прапаганду, што Беларусі «нет, не было и быть не может» і ўсьцяж здабываў Беларускаму народу прызнаньне і дапамогу з боку другіх народаў сьвету. Аднак тая адсутнасьць веды пра Беларусь, якая панавала на сьвеце, вельмі часта давала сябе адчуваць у рознай і неспадзяванай форме. І адзін з такіх выпадкаў здарыўся на Канферэнцыі ў Сэўле ў 1966-м годзе, калі седзячы побач Сп. Алеся Алехніка, карэйскі гэнэрал Кім неспадзявана сказаў: «Мяне вучылі ў японскай школе, што Беларусь ёсьць часткай Расеі». На гэтае Алесь Алехнік з належнай ветлівасьцю адказаў: «А мяне ў школе вучылі, што Карэя ёсьць правінцыяй Японіі...»

...Гэнэрал Кім доўга падумаў, паглядзеў на Алехніка сваімі азыяцкімі непрыглядным вачыма і сказаў наступныя вельмі разумныя словы: **«Як відаць, адзін імпэрыяліст-акупант дапамагае другому імпэрыялісту-акупанту разпаўсюджваць хлусьню пра захопленыя імі краіны».** Ад таго часу ён стаўся вялікім прыхільнікам Алеся Алехніка і Беларускай вызвольнай справы...

У 1968-м годзе Сп. Алесь Алехнік браў удзел у 2-м Кангрэсе Міжнароднай лігі ВАКЛ у Сайгоне (В'етнам), падчас якога меў нагоду і вялікую прыемнасьць спаткацца з Прэзыдэнтам В'етнаму, Яго Эксэленцый Нуен Ван Цью і мець пашыраную дыскусію з Міністрам Замежных Спраў В'етнаму Др. Тран Ван До... Трэба тут дадаць, што дзякуючы няўтомнай працы беларускага дэлегата, Др. Тран Ван

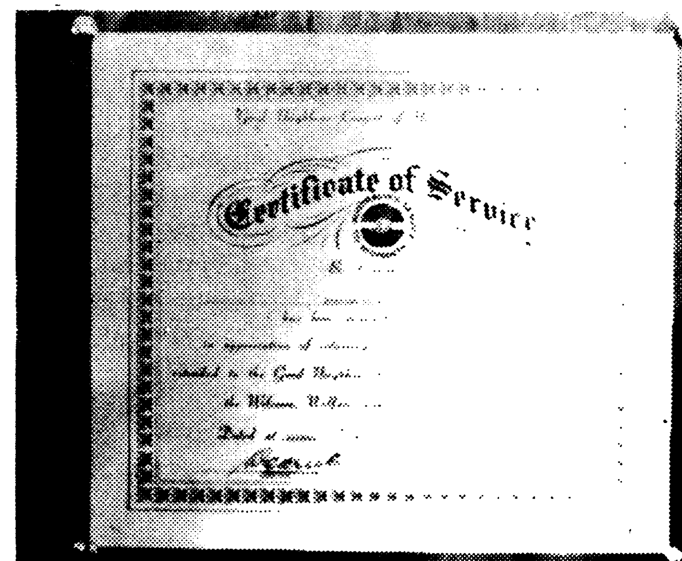

Пасьведка ад дзяржаўнай эміграцыйнай арганізацыі Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі за доўгагадовае супрацоўніцтва.

До быў вялікім прыхільнікам ідэі Незалежнасьці Беларусі!

Магчыма найлепшым доказам таго посьпеху, якім цешылася беларуская дыпляматычная дзейнасьць на міжнароднай ніве, можа служыць і той факт, што ўжо на 5-м Кангрэсе ВАКЛ на Філіпінах у ліпені 1971-га году Беларускаму дэлегату **ўдалося** здабыць (нягледзячы на пастаянныя спробы замаскаваных ворагаў не дапусьціць да гэтага—уключаючы кражу, зьнішчаньне копій Беларускай Рэзалюцыі) аднагалосную апрабату адмыслова падгатаванай Сп. А. Алехнікам «Рэзалюцыі Па Незалежнасьці Беларусі», якая была канчаткова зацверджаная пад № 32, і ў якой гаворыцца, што прысутныя на Кангрэсе краіны, з удзелам больш як 300 дэлегатаў з розных краін і кантынентаў сьвету, зацверджваюць Права Беларускага Народу на Незалежнасьць, моцна асуджваюць Расейскія рэжымы за вынішчаньне Беларусі і прыракаюць дапамогу Беларускаму народу, цяпер і ў будучыні, у змаганьні за Незалежнасьць...

Заключэньне

З пачаткам пашыранай дзейнасьці і посьпехаў Беларускіх Патрыётаў на Бацькаўшчыне Беларускае аб'еднаньне Аўстраліі таксама пашырыла сваю дзейнасьць з мэтай дапамогі сваім суродзічам на Беларусі і ў красавіку 1989-га году было выданае «Асьведчаньне» на агнельскай беларускай мовах, якое было асабіста ўручанае прадстаўніку ТАСС у Аўстраліі, Сп. А. Варонину 22-га красавіка 1989 г. У «Асьведчаньні» гаворыцца, што «Аўстралійцы Беларускага паходжаньня моцна падтрымоўваюць вызвольнае змаганьне беларускага народу» і ў ім ёсьць **зварот** да лідараў СССР «прысьпешыць **тэмпы аднаўленьня** Незалежнасьці Беларусі». Былі высыланыя таксама лісты да Ураду Беларусі, прыпамінаючы аб неабходнасьці для яго адкінуць усе ланцугі няволі і як-найхутчэй стаць на свае собскія нацыянальна-незалежныя ногі.

Дзейнасьць Беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі на аўстралійскай палітычнай ніве была таксама пашыраная. Мы дамагаліся ад Ураду дапамогі Беларускаму народу праз афіцыйнае прызнаньне Незалежнасьці Беларусі, што Аўстралія і зрабіла 26-га сьнежня 1991 г. Падчас нападу камуністычнай банды замаскаванай пад шыльдай пракуратуры БССР, на беларускую вызвольную справу у асобе Сп. В. Сядова, Беларускае Аб'еднаньне Аўстраліі выслала афіцыйныя Пратэст-Факсы Гэнэральнаму Сакратару ААН і ў «Амнэсты Інтэрнашынал» з просьбай прыкласці усе сілы з мэтай звальнення Сп. В. Сядова з бэзпадстаўнага арышту. З атрыманых адказаў ад Сакратара ААН і «Амнэсты Інтэрнашынал» ёсьць ясным, што супольныя высілкі беларускага Аб'еднаньня Аўстраліі і ўсіх другіх Беларускіх арганізацыяў у вольным сьвеце **былі вялікай дапамогай** Беларускаму актыву на Бацькаўшчыне ў асягненьні выпуску Сп. В. Сядова з турмы. БАА таксама арганізавала зборку фінансавай дапамогі сямейцы В. Сядова—якая была перададаная на рукі Беларускага Народнага Фронту...

А. З. П.

Нам пішуць з замежжа

ЗВАРОТ

IV КАНГРЭСУ КПН ДА ГРАМАДЗЯНСТВАЎ І ПАЛІТЫЧНЫХ СІЛАЎ ДЗЯРЖАЎ МІЖМОРА

Konfederacja Polski Niepodległej

Wydział Polityczny

Глыбокапаважанае Спадарства !

Дасылаем Вам "Зварот IУ Кангрэсу КПН да грамадзянстваў і палітычных сілаў дзяржаў Міжмора", які быў прыняты IУ Кангрэсам КПН у днях 28 - 29. 03. 1992.

IV Кангрэс Канферэнцыі Незалежнай Польшчы, найстарэйшай дэмакратычнай групоўкі ў нашай краіне, з пашанай і сяброўствам звяртаецца да грамадзянстваў, парламентаў, урадаў, а таксама да палітычных і грамадскіх груповак усіх дзяржаў нашай часткі Еўропы, якія знаходзяцца на захад ад этнічнай Расеі і на ўсход ад Заходнеэўрапейскай Супольнасці, гэта значыць у паласе, якую мы ў скарачэнні называем Міжморам.

Нашыя краіны і нашыя народы балюча кранула гісторыя. Апошнія некалькі сот, а асабліва некалькі дзесяткаў гадоў былі назначаныя генацыдам, палонам і бядой. Мы заплацілі страшэнную цану, якой адным з праяваў з'яўляецца вялікая дыспрапорцыя ўзроўню жыцця паміж нашымі краінамі і багатымі дзяржавамі Захаду. Нашыя грамадзянствы пазбаўленыя права да самастанаўлення, зняволеныя бязлітаснай ідэалогіяй, не маглі вырашаць сваіх праблем, ні поўнасцю ўдзельнічаць у цывілізаваным развіцці Еўропы. Цяпер надышла асноўная змена. Народы Міжмора атрымалі назад магчымасць вырашэння пра свае лёсы, адбудоўваюцца незалежныя і дэмакратычныя дзяржавы. Адчыніўся шанц радыкальнага паляпшэння нашага лёсу.

Сітуацыя з'яўляецца аднак вельмі цяжкой. Камунізм і маскоўскі імперыялізм спустошылі нашую частку Еўропы. Ва ўсіх дзяржавах Міжмора знішчаная эканоміка, разбураная сістэма праўлення, а грамадзянствы штораз больш упадаюць у роспач. Відаць вялікае супрацьўленне асяроддзяў, звязаных са старой уладай, укрдаваецца хаос. Дапамога Захаду ёсць малой, неяк спозненай і часта накіраванай не ў тым, што трэба, напрамку. Да гэтага даходзяць новыя пагрозы, узнікаюць новыя праблемы. Які вострыя могуць прымаць характар, паказваюць падзеі ў Югаславіі і над Днястром. Міжмора зрабілася паласой вялікіх нацыянальных і грамадскіх напружанняў, штораз больш шага крызісу ў эканоміцы і дэстабілізацыі.

Гэтыя ўсе трагічныя з'явы трэба пераадолець. З'яўляецца гэта асобным заданнем кожнага народу, які сам будзе вырашаць, якой дарогай ісці. З поўнай пашанай адносячыся да гэтай своеасаблівасці, мы павінны сабе ўзаемна дапамагаць. Злучыла нас не толькі геаграфія і гісторыя. Пасля развалу камуністычнай сістэмы і атрымання незалежнасці, мы сталі перад такімі самымі, або вельмі падобнымі праблемамі. Садзейнічанне ў іх рашэнні прынясе карысць усім. Узнікаюць новыя пагрозы, часта ажываюць старыя. Ці можам адказна выказаць меркаванне, што не адродзіцца маскоўскі гегеманізм? Ці не пападзём у эканамічную залежнасць ад больш багатых?

Дакладнае садзейнічанне ў гэтых праблемах дзяржаў і грамадзянстваў Міжмора будзе карысным для нас усіх. Нашая салідарнасць павінна абапірацца на глыбокім перакананні пра супольнасць нашых інтарэсаў.

У падобнай сітуацыі, як мы сёння, амаль што палову стагоддзя таму назад знаходзілася Заходняя Еўропа. Для яе паспяховым выхадам аказаліся эканамічнае супрацоўніцтва і палітычнае садзейнічанне. Ці гэтае вырашэнне не з'яўляецца для нас паказальнікам дарогі? Ці мы не павінны прыступіць да фарміравання падобным чынам прадуманай супольнасці Міжмора, якая будзе аб'ядноўваць асобныя і незалежныя дзяржавы, супольнасці, якая адначасова будзе ўмацоўваць самастойнасць паасобных народаў? Спалучаючы намаганні ўсіх нашых краін і не губляючы ўласнай своеасаблівасці, несумненна, хутчэй і лягчэй здабудзем месца, якое належыць нам сярод сучасных дзяржаў сённяшняга свету.

Супольнасць Міжмора не павінна накіроўвацца супраць каго-небудзь. Калі выключым з яе Расею, то толькі таму, што яе велізарны патэнцыял—дэмаграфічны, эканамічны і тэрытарыяльны—неяк нармальна мусіў бы дамінаваць у нашай паласе; баімся таксама таго, што гэтая вялікая дзяржава можа захацець вярнуцца на старыя, небяспечныя дарогі. Інтэграцыя нашай часткі кантытента не накіроўваецца супраць Заходняй Еўропы, а наадварот—залежыць нам на штораз больш дакладным супрацоўніцтве.

Інтэграцыя Міжмора, паскараючы цывілізацыйнае развіццё і павышаючы ўзровень заможнасці нашай паласы, з'яўляецца нічым іншым, як будовай другой апоры Еўропы, якая аб'ядноўваецца. Калі падымемся на ўзровень нашых заходніх суседзяў, узнікнуць умовы да аб'яднання ўсёй Еўропы.

Нехта можа сказаць, што лепш было б скараціць гэту дарогу і адразу прыступіць да будовы адзінай Еўропы. На жаль, сёння з'яўляецца гэта немагчымым. У цяперашнім часе заходнія краіны з нежаданнем выказваюцца пра поўную інтэграцыю. Інтэграцыя бедных краін з заможнымі выклікае вялікія антаганізмы; і тады яна замест спалучэння, дзеліць. Сёння можна б, што найбольш, гаварыць пра інтэграцыю з Заходняй Еўропай толькі некаторых, найбольш багатых, зонаў нашай паласы. Поўнае прымяненне такой праграмы не выраўнала б аднак нарастаючых дыспрапорцыяў у эканоміцы паміж добра квітнеючай эканомікай заходніх краінаў і знішчанай эканомікай дзяржаў посткамуністычнай сістэмы. У канчатковым эфекце магло б гэта давесці да новых падзелаў Еўропы. Узніклі б новыя, небяспечныя крыніцы напружанняў, а таксама моцныя антаганізмы паміж багатай Заходняй Супольнасцю і беднымі дзяржавамі Міжмора. Інтарэс нашай паласы з'яўляецца несумненна нечым больш важным, чым сума інтарэсаў паасобных зонаў і дзяржаў, якія ўтвараюць супольнасць Міжмора. Тады адзіным рэалістычным вырашэннем з'яўляецца абыходжанне з нашай паласой як з асобнай цэласнасцю і дзейнасць у яе карысць.

Настаў ужо час, каб задумацца над гэтым пытаннем. Усведамляючы сабе супольныя інтарэсы, якія нас аб'ядноўваюць, а таксама патрэбу салідарнасці дзяржаў і народаў Міжмора—прыступайма да супольных дзеянняў. Разам будзе нам лягчэй.

Защитим от необольшевизма наше будущее!

(Окончание. Начало на 2-й стр.).

народ от обнищания, чтобы уничтожить коррупцию и преступность, предотвратить развал экономики. А им—большие пенсии.

А вот А. Н. Рудаковская, член Гомельской ассоциации, «раскулаченная» вместе с четырьма братьями-тружениками, сосланная в Коми республику, а потом водворенная без вины в зону, имеющая 94-летний возраст, получала социальную подачку в размере 35 рублей. Полтора года понадобилось нашей ассоциации, чтобы ей назначили все же минимальную пенсию, а не социальную помощь. Сколько нервов и крови это стоило?

А ведь и до сих пор не решил Верховный Совет вопрос о возврате Рудаковской нагло отнятого у ее семьи имущества, продуктов, скота, построек, компенсации за смерть ее братьев в зонах ГУЛАГа. Она не человек! А вот Дементей Николай Иванович!...

Так и живем. Кого же, какой народ защищают сегодня «народные избранники» в Верховном Совете из «Содружества Беларусь» типа Малофеевых-Камаев-Тихинь и прочих им подобных «защитников» народа... то бишь дементеев-рыжковых— слуг народных, «ума, чести и совести?» А ведь она, эта «совесть», перелицевалась из КПБ в ПКБ.

Не та ли это одежка, которую нам примеряли более семидесяти лет, только наизнанку?

Фашизм осужден—в Нюрнберге. Большевизм, как гидра, как Змей-Горыныч, отращивает новые головы на месте отрубленных. Но, будем надеяться, что это—не надолго.

Жизнь каждого—это обвинение большевизму и его продолжателям сегодня, это суровый приговор беззаконию и вандализму. В отличие от фашистов, большевики-ленинцы уничтожали своих людей, свои народы. Разумеется, не имею ввиду честных людей, бывших членов КПСС.

Целые народы репрессировались, изгонялись из своих, веками им принадлежавших, территорий, загонялись в концлагеря, в каторжные зоны, где гибли, как мухи, от непосильного труда и голода. Под каждой шпалой, под каждой кочкой в тундре, по всем трассам «коммунистических строек»—кости ни в чем неповинных людей.

Трупы людей плыли по северным рекам в Ледовитый океан, их сбрасывали в Охотское и Белое моря, записывая в формулярах причиной смерти грипп, насморк и прочую несуразицу...

Это было. Это не выдумки досужих газетчиков, это свидетельство еще живых, но чудом выживших людей. Они обличают большевизм, обличают советский тоталитаризм...

Вспомним Катынский лес и Харьков, а также Тверь и ее окрестности, где расстреляли тысячи польских офицеров. Вспомним Куропаты под Минском. А сейчас документально подтверждено и преступление в Мозыре, где расстреляно 2892 человека. Основная масса из них—простые белорусские полешуки. Когда нашли их останки, увидели на них домотканину и лыковые, не успевшие сгнить лапти. Две тысячи, а возможно и более, расстреляли прямо в Мозырской церкви, прямо под алтарем. Останки людей и до сих пор там. Часть этих останков, когда сооружали пристройку под архив, умудрились вывезти на свалку, а часть—в качестве чернозема в городской сквер. Есть живой свидетель—тракторист, который вывозил «удобрение» и «мусор» из былых людей. Решением облисполкома поручено исполкому Мозыря установить памятный знак и объявить церковь местом скорби по невинно убиенным. Мы настаиваем также на установке там мемориальных досок с поименным перечнем всех там казненных... Место скорби и памяти.

Это только упоминание о некоторых преступлениях большевизма, который возрождают снова новые вожди-ленинцы.

Минюст соизволил зарегистрировать наследников компартии, строящих всю свою деятельность на классовой основе. Во всем цивилизованном мире подобные партии вне закона.

Пересев из партийных в совминовские кресла и кресла облисполкомов, где для бывших «вождей» изобретают новые должности, партийная номенклатура, держа в своих руках всю экономику республики, продолжает править бал во всех сферах нашей жизни. Чего стоит тот факт, что г-н Малофеев сейчас занят в одной из экономических структур республики, думаю, и Камай всем доволен.—Ни одного «вождя» в безработные не значится.

Люди, которые не в состоянии разобраться в хитросплетении большевистской лжи и наглости, обвиняют в сегодняшнем хаосе демократические движения. Какой абсурд!

Люди, оглянитесь, внимательно всмотритесь в происходящее и присоедините свой голос к голосу оппозиции в Белорусском парламенте.

Сегодняшний состав парламента должен уйти в отставку. Должны быть новые выборы в профессиональный и малочисленный парламент.

Большевизм должен быть осужден так же, как был осужден фашизм в Нюрнберге.

В одной газетной публикации невозможно рассказать про все то, что выпало на долю людей нынешнего старшего поколения.

Большевизм проводил с первого дня октябрьского переворота человеконенавистническую политику, превратив народ в рабов или своих лакеев, готовых за место у «кормушки» уничтожить в прямом понимании этого слова себе подобных. Его обличает книга «Сопротивление в ГУЛАГе», имеющая подзаголовок «Воспоминания. Письма. Документы». И эти документы и свидетельства живых людей потрясают.

Былые узники ГУЛАГа и фашистских концлагерей! Во имя будущего, во имя жизни наших внуков и всех грядущих поколений, сплотим наши ряды, защитим от чумы необольшевизма наше будущее, не позволим проводить над нами новые необольшевистские эксперименты. Вспомним тысячи погибших, от которых остались сироты расстрелянных безвинно, с седыми головами в молодые годы. Это не должно повториться. Никогда!

Наша реабилитация, подтверждающая нашу полную невиновность, должна быть подтверждена конкрентными государственными законодательными актами. Но наследники большевизма, абсолютное большинство которых засело в Белорусском парламенте, пока с этим не спешат, отделываясь нищенскими подачками вместо полновесной компенсации наших мук и страданий, загубленных молодости и жизней, наших товарищей.

Защищать наши интересы не имеют права бывшие слуги большевизма.

Объединимся для защиты наших интересов и остатка жизни.

Гомельская ассоциация жертв политических репрессий всегда будет надежным союзником витеблян. Обращайтесь к нам по адресу: 246014, г. Гомель, ул. М. Горького, дом 24, кв. 2, тел. 54-38-92. Председателю ассоциации жертв репрессий Нечаеву Ивану Кондратьевичу.

И. НЕЧАЕВ.

Заштормило на Юрьевой горке

В середине июня по инициативе наиболее напористой группы членов профкома в трудовом коллективе Витебского телецентра (ОРТПЦ) прошла профсоюзная конференция.

В результате многочасовой бурной дискуссии в адрес администрации областного производственного управления связи (ОПТУС) были выдвинуты требования о социальной защите работников.

На конференции была создана примирительная комиссия для рассмотрения возникшего коллективного спора. Переизбран профсоюзный комитет.

Не успели отгреметь баталии на конференции, как администрация ОРТПЦ решила на корню пресечь свободомыслие. 23 июня был издан приказ № 184, в котором наиболее активные сторонники требований А. Асипенок и В. Бабков предупреждены о недопустимости забастовки в органах связи.

Согласно этому же циркуляру вводится своеобразная информационная блокада. Например, определяется порядок хранения и использования множительной техники (очевидно, до конференции порядка в этом вопросе не было), назначаются ответственные лица за пользование служебными телефонами, на которых возлагается материальная ответственность в случае использования аппаратов в других целях, снимается параллельный телефон у техника по учету ЭВП.

Только помогут ли эти все меры решить наболевшие проблемы в трудовом коллективе?

Что показал дальнейший ход событий?

Созданная на конференции примирительная комиссия рассмотрела требования трудового коллектива ОРТПЦ и не пришла к соглашению. Настал черёд трудового арбитража.

Как стало известно редакции, трудовой арбитраж в принятом решении подчеркнул справедливость требований коллектива ОРТПЦ с точки зрения рыночной экономики. Однако указал, что они не могут в настоящее время быть удовлетворены, поскольку вступают в противоречие с действующим законодательством.

Жизнь оказалась впереди устаревших приказов и инструкций, которые мешают движению к рынку и должны быть отменены.

Б. БОРИСОВ.

ПОСТРАШНЕЕ БЫЛИ ЛИХОЛЕТЬЯ,

или О психологии «совков»

Уважаемая редакция! Хочу излить душу. Действительно, цены растут и материальная жизнь людей идет под откос, особенно у низкооплачиваемых пенсионеров. И все же верю, что выживем. Народ в Беларуси видел и не такое. Пострашнее были лихолетья!

Пугает меня,что появились люди, особенно среди ветеранов, которые стали вспоминать, как им хорошо жилось при Сталине и при Брежневе, и как плохо стало сейчас.

Дорогие мои земляки, уже повидавшие жизнь! Оглянитесь и кое-что вспомните. Колбаса и мясо, конечно, дело важное. Но будет же когда-нибудь продуктов и товаров вдоволь, это в наших руках! Давайте для этого изберем в Верховный Совет и правительство истинно заинтересованных в улучшении жизни народа людей. Есть же такие, не оскудела еще Беларусь на разумных хлопцев.

Слушая вздохи и ахи по сталинщине и брежневщине, я вспомнил кое-что из своего прошлого. Вспомните и вы. Мне было 12 лет, когда мы, пацаны, повсеместно сдавали в утиль-сырье кости, кажется по 6 копеек за килограмм. Что мы тогда понимали? Ходили за Витебск в Княжицы, в Зайцево, под Лецты. Бродили по болотам и лесочкам и собирали эти кости... в траншеях и окопах, по полям. Все места обобрали вокруг города, сдавали эти кости (черепа брать заготовители отказывались) и покупали мороженое, пончики и т. д. И родители видели и поощряли. Как же, копейку детки несли в дом! И знали, конечно, как и мы, дети, что кости эти человеческие, кости защитников Родины, возможно и кости вражеских солдат. Сколько мы этих костей сдали? Невозможно посчитать.

Знали об этой чудовищной самодеятельной акции те, кто правил народом в столице и на местах. И никто не возразил. И что в этом удивительного? Психология страха. Несколько дней назад я прочел в «Труде» большой материал, в котором приводится плановая разнарядка уничтожения властями людей по областям. Такова была страшная действительность, прикрытая внешним благополучием в продуктовых и промтоварных магазинах.

Вспомним те времена. Мы, дети, сдавали косточки неизвестных солдат Красной Армии в утильсырье, а с какими почестями хоронили высокопоставленных ленинцев у Кремлевской Стены! И хоронили постоянно.

И наши мозги забиты были до того раболепием, что редко кто удивлялся этому пиру во время чумы.

За что? За какие заслуги (а были же многие из тех, кого хоронили с почетом, преступниками) везли на артиллерийских лафетах останки выживших из ума государственных старцев!

Слова «никто не забыт, ничто не забыто» были демагогией.

Для похорон «великих» на Красной площади приводились в действие все средства большевистской пропаганды, интервидение. А поиски истинных защитников страны, чьи кости еще засыпаны землей в траншеях и окопах, которые еще не были сданы в утильсырье, поручили... «красным следопытам». Павших на поле боя в СССР разыскивали дети и подростки, а не государство. Правительству об этом некогда было побеспокоиться. Верхушка КПСС думала о себе, в т. ч. и как лучше и пышнее похоронить себя на Красной площади!

Все, кто печалятся и стонут по изобилию колбасы в магазинах! Вы правы, что жить тяжело, но не забывайте, кто нами правил, кто обманул поколения! Кто заставил нас, малолеток, сдавать кости погибших в утильсырье. Мы сдавали этот страшный товар, вовсе не подозревая о своем кощунстве, об отсутствии в наших сердцах гуманного отношения к человеку.

Правду говорят, что породу «совков» культивировали, воспитывали гармонично развитых людей только на словах, а по сути — лицемеров и беспамятных.

Чему же нынче удивляться? Теперь понятно, почему так называемая великая дружба народов СССР обернулась событиями в Карабахе, в Южной Осетии и в Приднестровье? А чем же она еще для нас обернется?

К. МАЛЯРОВ.
гор. Витебск.

КАКАЯ ПЕРЕПРАВА — ТАКИЕ И КОНИ

(Окончание. Нач. на 3-й стр.).

И кто-то поверит в очередной бред, что БНФ внедрил свою агентуру в партийные комитеты чтобы затем всех **их призвать** под знамена парламента.

Из всего сказанного напрашивается вывод, что пора заменять Верховный Совет. Однако наши оппоненты допускают одну лукавую оговорку. Да, говорят они, депутаты не выполняют своих предвыборных обещаний, **но менять их не стоит.** Надо дать им возможность поработать. И в конце добавляют фразу, ставшую притчей во языцех: коней на переправе не меняют.

И невдомек демагогам, что кони еле-еле доползли до переправы. И рывок через реку сделать не в состоянии. Как здесь не вспомнить известное изречение: рожденный ползать летать не может.

Так, какой же выход? Его предлагают демократы. Цивилизованный. Без вил и лопат. Без исторического выстрела «Авроры»: пойти всем нам на референдум, проголосовать за роспуск номенклатурного Верховного Совета. А затем в спокойной обстановке определимся — какой политической силе, каким кандидатам отдадим свои голоса на выборах в новый народный парламент.

А пока тут и там появляются демагоги-фокусники и пытаются выдать черное за белое.

Обманывали народ номенклатурщики множество раз. И все на одной и той основе: сочувствовали обиженным и обездоленным, «спасали» интересы рабочих и крестьян.

Доспасались! Номенклатурный Верховный Совет, правительство Республики по-прежнему далеки от коренных экономических реформ, не могут ничего противопоставить гиперинфляции и действительному обнищанию народа. А демагоги подпевают, уж очень им выгодно оставить своих людей у номенклатурной власти!

Борис ХАМАЙДА.

Наша история

Сколько лет мы «добровольно» ходили в колоннах (гор. Витебск, 1969 год).

Задзьвіньне — у спіс помнікаў ЮНЕСКА

Вярхоўны Савет Рэспублікі Беларусі, Камісія па адукацыі, культуры і захаваньню гістарычнай спадчыны

сп. Алегу ТРУСАВУ, Нілу ГІЛЕВІЧУ

Нягледзячы на вялікія разбурэньні помнікаў за часы існаваньня бальшавіцкага рэжыму ў Віцебску, горад яшчэ мае добрыя перспектывы аднаўлення цэлых гістарычных кварталаў.

Асаблівую каштоўнасьць мае добра захаваны раён забудовы канца XIX—пачатку XX ст. ст. Задзьвіньня (вул. Рэвалюцыйная, Пакроўская і навакольныя). У сувязі з тым, што па вуліцы Пакроўскай знаходзіцца дом Марка Шагала (№ 11), аднаўленьне дадзенага прадмесьця набывае сусьветнае значэньне. У сьвеце зацікаўленьня творчасьцю згаданага мастака на Беларусь кладзецца вельмі адказная задача: захаваць аўтэнтычны гарадзкі асяродак гэтага прадмесьця.

На вялікі жаль да сёньня няма канцэптуальна выверанага рашэньня па аднаўленьні Задзьвіньня. Больш таго, распачатыя будаўнічыя работы ў дамах па вуліцы Рэвалюцыйнай нячыста зьмятаюць адметныя рысы ўнутраных дворыкаў, інтэр'еры будынкаў, зьмяняюць старажытную планіроўку вуліцы.

У сувязі з вышэйвыкладзеным просім парупіцца пра наступнае:

1. Зрабіць захады дзеля распрацоўкі праекту аднаўленьня прадмесьця Задзьвіньне як каштоўнага помніка горадабудаўніцтва.
2. Спыніць некваліфікаваныя будаўнічыя работы ў згаданым прадмесьці.
3. Надаць прадмесьцю статус дзяржаўнага запаведніка.
4. Выйсьці з прапановай аб унясеньні дадзенага помніка ў сьпісы ЮНЕСКА як сусьветна значнага.

Камісія па культуры Віцебскай Рады БНФ «Адраджэньне».

Рытарычнае пытанне

Як жа гэта—музей майстру, а не герою?

Правядзенне грандыёзных музычных святаў у нашым горадзе заўсёды выклікае ў мяне сумны ўспамін пра нявдзейсную спробу стварыць музей вядомага майстра Максімава Фёдара Лазаравіча.

Напярэдадні першага фестывалю польскай песні ён атрымаў першую прапанову ад уладаў пераехаць са свайго цеснага пакойчыка, у тры ярусы застаўленага творамі, так што няма куды ступіць не толькі наведвальнікам, а і самаму гаспадару, у гарадскі асабняк. Праўда, да ажыццяўлення гэтай ідэі справа не дайшла, хоць афіцыйныя госці па-ранейшаму прыходзілі да майстра і, шчыра здзіўляючыся яго таленавітасці і апантанасці, абяцалі ўсё ж такі нешта зрабіць.

У еўрапейскіх старажытных гарадах натуральна захаваліся цэлыя вуліцы майстроў, першыя паверхі якіх функцыянуюць як мастацкія атэлье, а іх гаспадары месцяцца на другім паверсе. Выглядае ўсё гэта вельмі прыстойна і прыносіць гораду немалыя грошы ад натоўпу турыстаў. Жывуць на гэтых вуліцах сем'і патомных майстроў, якія пакідаюць сваім нашчадкам у спадчыну не толькі дом і маёмасць, а і рамяство, традыцыю, мастацкія каштоўнасці, якія маюць агульнанацыянальны сэнс. Такім чынам зберагаецца і множыцца культурная спадчына натуральна, без «казённай» бяздушнай апекі. Творы мастацтва не знікаюць у сховішчах гаспадарча-бездапаможных (хозяйственно-беспомощных) музеяў, а жывуць у людскім асяроддзі і інспіруюць развіццё творчасці ў грамадстве.

У нас, на жаль, гэтая мадэль музея была проста немагчымая, бо сутнасць яе: уласная маёмасць аўтара на свае творы. У нас, калі мастак і зробіць нешта геніяльнае, ён абавязкова павінен падараваць гэта дзяржаве. А што зробіць дзяржава з яго творам, ужо не яго справа. І таму на сённяшні дзень вырашаецца пытанне па стварэнню музея Ф. Л. Максімава. Няздольныя нашы ўлады асэнсаваць, што майстар мае права ставіць умовы перадачы сваіх твораў у агульнае карыстанне. Для носьбіта былога, але яшчэ вельмі трывалага комплексу калектывісцкай свядомасці не зразумела, як можна стварыць музей Майстру, а не Герою Савецкага Саюза і Сацыялістычнай Працы, прычым пры яго жыцці. І чаму майстар замест удзячнасці не жадае адпісаць усё цалкам незнаёмым людзям, а імкнецца перадаць свае творы сваім унукам, каб яны зберагалі іх. І чаму менавіта гэты ўнук, а не паважаны дырэктар музея будзе жыць і працаваць у гэтым самым музеі.

Меней за ўсё хацелася б, каб гэтыя нататкі ўспрымаліся як рытарычнае пытанне, якое не патрабуе адказу гадоў, таму на фоне перабудовачнай дэмагогіі ідэя стварэння музея Ф. Л. Максімава выглядала сведчаннем дэмакратычных зрухаў. Зараз прыйшоў час здзейсніць абяцанае, і не ў палітычных мэтах, а дзеля вяртання ў рэальны свет прававых і эканамічных суадносін у грамадстве.

М. ГЕРАСІМАВА.

На здымку: Ф. Л. Максімаў у сваім пакоі.

Фота Ю. Раброва.

Что волнует общественность

Дело будет направлено в суд?

Более пяти месяцев прошло со дня гибели от спецназовских дубинок студента II курса Витебского медицинского института Александра Баранова.

Трагический случай взволновал общественность города. Дело приняло общественно-политическую окраску. Не случайно оно взято на контроль Генеральным Прокурором Республики Беларусь. По его поручению на протяжении этих месяцев следствие ведет следователь по особо важным делам Александр Федорович Россолько.

Поскольку предполагаемые сроки расследования данного дела истекли, затянувшееся ожидание начало перерастать в напряжение у всех тех, кто заинтересован в торжестве справедливости.

Отсутствием какой-либо информации были обеспокоены сокурсники Саши Баранова. Поэтому вполне логичной выглядела их письменная просьба в адрес прокуратуры республики и области дать исчерпывающие разъяснения по данному делу.

В конце июня в актовом зале мединститута состоялась встреча преподавателей и студентов со следователем по особо важным делам А. Россолько.

Александр Федорович сразу предупредил аудиторию, что информация будет только общего плана. На вопросы, касающиеся конкретных деталей дела, он отвечать не будет, поскольку расследование еще не окончено.

Далее он сообщил, что помимо факта смерти Баранова А. А., по делу расследуются и другие случаи применения сотрудниками спецназа резиновых дубинок, это дело уже разрослось до семи томов. Генеральный Прокурор продлил срок расследования до 30 августа сего года. Следователь предполагает закончить свою работу к началу сентября.

Затем были заданы многочисленные вопросы.

В ходе беседы следователь неоднократно говорил о пассивности жителей нашего города. Очевидно, есть люди, которым известны обстоятельства, связанные с убийством Баранова, и другие случаи незаконного применения дубинок. Все знают, что прокуратурой ведется по этому поводу следствие, но никто не спешит прийти и рассказать о том, что знает.

В номере нашей газеты от 7 мая 1992 года мы сообщили об известном нам случае нанесения Багрецом в декабре 1991 года в ресторане «Ветразь» удара дубинкой девушке в белой одежде.

Насколько известно редакции, эту девушку ищет следователь. Если она или кто-то из ее знакомых прочтут эту заметку, пусть обратятся в редакцию или сразу в прокуратуру.

Для всех, кому это может понадобиться, сообщаем, что рабочее место следователя Россолько в прокуратуре области по улице Жесткова, **14-А, кабинет 8**, телефон **5-82-15**.

Б. БОРИСОВ

г. Витебск.

Чынная выстава

У выставачнай зале (Маскоўскі пр., 5) чынная выстава майстроў-мастакоў мужа й жонкі Арцёмавых. Цудоўныя працы па шклу, крышталю ўражваюць і здзіўляюць не толькі сваёй пекнасцю, а і фантазіяй стваральнікаў. Вось да прыкладу сціслае апісанне толькі аднае іранічна-трагічнай кампазіцыі «Садружнасць»: адна на адной і побач—рознакаляровыя (і рознавялікія) марскія міны.

Канешне ж, тэматыкай нашых праблемаў Арцёмавы не абмяжоўваюцца. Яны зрабілі ўзнагароды «Славянскага кірмашу». І між іншым, сярод іх персанальныя прызы найлепшым, на думку Арцёмавых, выканаўцам-канкурсантам.

Юрась СЦЯПАНАЎ.

РАЗДУМЬЯ НА ПОГОСТЕ

Часто ли мы бываем на кладбищах, где похоронены наши близкие? Одни могилы обветшали, сровнялись с землёй, и только покосившийся камень или трухлявый обвалившийся крест напоминает о последнем пристанище человека. Другие, наоборот, украшены огромными глыбами-памятниками, с фотографиями и эпитафиями, оградами и скамейками для поминовения. Что лучше?

Негоже забывать людей, честно живших и честно умерших. Приди и поправь могилку, пусть ты и не знал ее хозяина—все мы одного рода-племени—человеческого. Но и отходить от простоты матери-природы не нужно. К чему эти памятники, фамильные склепы и кремлевские стены? Так хочется спросить усопших: не давит ли на грудь вся эта громада? Душа должна оставаться на свободе, среди простора и белорусских березок.

Откуда в человеке жестокость? Почему мы, люди, убиваем друг друга, почему любим власть над другими? Почему даже мертвым порой не даем покоя, залезая в их могилы, надеясь поживиться золотыми коронками? Нет в людях страха, простого человеческого страха за содеянное. Мы считаем, что за смертью физической наступает пустота... А ведь это только Начало, Начало Пути. И Великая Мать-Природа только испытывает нас—на что мы достойны в будущем: кому великие дела, а кому—и вечное гниение.

Приди на родную материнскую могилку, приглядись к простым обветшалым надгробьям... И задумайся: ты не вечен, в этом мире мы только гости. А где же начало и где конец пути? И где придется нести ответ за все содеянное на Земле?

В. БЕЛОУС.
г. п. Руба.

Наступны нумар газеты выйдзе 12 жніўня 1992 г.

Выбар

УЧРЕДИТЕЛЬ: Витебский городской клуб избирателей «За демократические выборы».

Главный редактор
Леонид ЦВИКА

Художник Г. Кликушин.
Фотографии М. Михайлова.
Адрес редакции: 210601, г. Витебск, ул. Гоголя, 17, тел. 37-35-06, 37-28-44.

Текущий счет редакции № 200700962 в Витебском коммерческом банке («Виткомбанк»). Код (МФО) банка 150801701.

Газета набрана и отпечатана офсетным способом в Витебской укрупненной типографии им. Коминтерна: гор. Витебск, ул. Щербакова-Набережная, 6.

Полиграфисты: В. Корунас, Л. Волкова, З. Новолоцкая, А. Каспорович, Д. Малышев, Б. Платовский.

Номер подписан к печати 21.07.1992 г. в 17.15.
Зак. 30 41 Тираж 2500.

Цена 80 коп.